

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

LETO XIV — ŠTEV. 228
JANUAR 1947

AÑO XIV — NUM. 228
ENERO 1947

BOŽIČNI ČAS

Božični čas o j čas spomina!
Pred duh nam stopa domovina;
Vsak dan nam misli tja hitijo,
v teh dneh se nam še pomnožijo.

Spomini na otroška leta
in na mladost je misel sveta.
Ko smo v domačem krogu bili
in se med svojci veselili.

Tujina mrzla se nam zdi,
čeprav nam solnce greje dni
Ni onega razpoloženja
kot da ga le domača zemlja.

Spomin na mater in očeta,
ki mrtva sta že dolga leta,
Al če živita zapuščena
postarana in osamljena.

Spomin na sestre ino brate
na strice, tete in nečake;
Pogovor o sosedu kroži,
in po prijatljih se nam toži.

Spomin nam rojstna je vasica;
obiskal bi jo, če bil bi ptica.
V njej srečno bilo je življenje
dokler ni tujec vzel naše zemlje.

Spomin na dom, hišco domačo
kjer pekla mati nam je pogačo.
Ko sem od nje poslavljaj se
so bridko tekle mi solze.

Spomin na cerkev, zvon domači,
ki vabil je k polnočni maši;
Kjer pesem naša je krožila
da srca so se radostila.

Spomin na hribe in doline,
stezice poti in ravnine
Nam vse pri srcu je ostalo
kar stvarstvo je naši zemlji dalo.

Pavla Premru por. Bilardo.
iz Št. Vida pri Vipavi.

ADORACION DEL NIÑO JESUS

Cuadro de un pintor anónimo del año 1190, conservado en París. Conforme con el estilo del arte contemporáneo, para expresar que Jesús es Dios, pues siempre es el mismo: ayer, hoy y por todos los siglos.

Todos hemos de arrodillarnos delante de El como lo hace en el cuadro el rey de Inglaterra Ricardo Corazón de León. De pie están detrás de él con San Juan Bautista dos santos reyes: San Eduardo y San Edmundo.

El cuadro expresa la profunda religiosidad de aquellos tiempos cuando los grandes y los pequeños, los ricos y los pobres todos comprendían que es el hombre frente a Dios, cuando no había discusiones acerca de la enseñanza religiosa, pues todo el mundo se horrorizó ya de la idea, de que podría vivir el hombre prescindiendo de Dios.

A pesar de las calumnias que se hacen a la "oscura edad media" vivía entonces la gente con mucho más paz de Dios que actualmente.

V božičnih praznikih naj se pač vsakdo spomni, zakaj je prišel na svet Sin Božji:

Ne zato da bi prinesel ljudem bogastvo.

Tudi ne zato, da bi nas rešil trpljenja.

Ne zato, da bi odvezel ljudem skrbi.

Pač pa zato:

Da bi nas odrešil greha, ki človeka dela nesrečnega v življenju, ker mu jemlje srčni mir; ki ga dela nesrečnega za večnost, kjer bo moral storiti pokoro za svoje izdajstvo proti Bogu; ki žali Boga našega dobrega nebeškega Očeta, ki nam je dal življenje zato, da bi si v njem mogli zaslužiti srečno večnost; ker je škodljiv tudi drugim ljudem, ker je vedno vzrok nereda v družbi.

Tudi zato, da bi nam dal dober zgled nesebičnega življenja in nenavezanosti na posvetne stvari, katere uživamo na zemlji le za kratek čas in je zatorej nesmiselno, da bi se človek zakoval v verige pozemeljskih reči.

Da bi nam pokazal, s kakšnim srcem naj človek sprejme vse dobro in hudo, ki ga v življenju more zadeti, v zavesti, da smo na zemlji le popotniki ki moramo hiteti brez zadržka proti večni domovini, da je ne zgrešimo.

Na Božič Polnočnica na Paternalu na Av. del Campo
Maša na Avellanedi ob 10 uri.

Molitve na Paternalu na Avalos 250, ob 16.30.

Slika nam predstavlja angleškega kralja Riharda Levosrčnega, ki časti božje Dete. V srednjem veku so slikarji na ta način izražali, da je Jezus večni Sin Božji, da so postavili na sliki kot priče osebnosti iz raznih časov, kot vidimo tukaj Marijo in spremstvo devic v angleških nošah, za klečečim kraljem pa sv. Janez Krstnik in dva sveta angleška kralja.

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Klasi od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

CERKVENI VESTNIK

24. DEC. je post od mesa, vigilija. BOŽIČ. Polnočnica na Paternalu. Na Avellanedi maša ob 10 uri. Molitve na Paternalu ob 16.50.

29. DEC.: Maša na Paternalu za rajne † Rojc in † Turk,

Pri sv. Rozi ob 12 za † Jožef Poberaj.

1. JAN.: NOVO LETO, na Avellanedi za † Ivan Kren.

Pri sv. Rozi za † Marija in † Jakob Jeram ob 12 uri.

5. JAN.: Maša na Paternalu za † stariše Rožanc.

Pri sv. Rozi ob 12 h za † Marijo Rožman.

6. JAN.: Na Paternalu za † dr. Viktor Kjuder.

Pri sv. Rozi za † Jožef in † Marija Markič.

13. JAN.: Na Avellanedi za † Tezezo Intihar in † Martin Veble.

Pri sv. Rozi za † Marija in Rozalija Grbec.

Molitve na Paternalu.

19. JAN.: Maša na Paternalu za rajne † Amalijo Jekše por. Rojc ter † Andrej in sin † Lojze Rojc.

Pri sv. Rozi ob 12 za † Lašček. Molitve na Avellanedi.

25. JAN.: Maša ob 9.30 h v Coronel Brandsen za: † Ana Lepoša.

2. FEBR. na Paternalu za † Kante Andrej

POROČIL se je v Villi Devoto RUDOLF ŽIVEC, rojen v Črničah s SILVESTRO ŠTOLFA, doma iz Pliskovice.

ZAROČIL se je Martin Keber iz Bukovice z Elviro Brumat iz Renč.

DVA SLOVENSKA ŠKOFA.

Sveta stolica je imenovala za ljubljanskega pomožnega škofa č. g. ANTONA VOVKA, doslej geenalnega vikarja ljubljanske škofije.

Za mariborskega pomožnega škofa je bil imenovan dr. MAKS DRŽEČNIK.

V CORONEL BRANDSEN bomo pohiteli 26. jan. z vlakom, ki odide iz Constitucióna ob 7.30. V krásni cerkvi, katere patrona je sv. Rita de Casia, bomo imeli ob 9.30 sveto mašo, nakar bomo pohiteli v čakro rojaka Jožefa Laha. Od postaje do cerkve je 5 kvader, od cerkve do čakre pa tudi 5 kvader. Cena voznega listka 2.60. Povratek ob 18.45. Vlak tja grede vstavi samo v Temperleju. Če bo dovolj interesentov za skupen asado, bomo tudi z njim postregli in sicer za ceno 2.40.

PAKETE ZA V DOMOVINO. V Trsti, na Primorsko in Italijo se lahko pošljejo sedaj paketi po internacionalni pošti, katere prevzame odgovornost za pošiljko. Paketi rabljene obleke (če je nova naj bo oprana) in živež, za 5 kg, stane 8.25 \$.

Vrečico je napraviti iz belega blaga in nesti paket obleke najprej v desinfekcijo v Dique 4, Dársena, Viámonte, nato pa izročiti paket v Dique 2, Dársena, Chile. ZA ŽIVEŽNE PAKETE se je najprej predstaviti v Comité de exportación. Carralfo 242, kjer dajo dovoljenje in dajo navodila, katere stvari je mogoče poslati.

Spet je za nami leto in pred nami čas novih skrbi in dela. Ob enem, ko voščimo bralcem in prijateljem vesel Božič in srečno novo leto, spomnimo tudi na narodno in versko dolžnost, da storite vsak, kar more, da bo Duhovno življenje moglo vzdržati skozi težke čase, katere nam je prinesla sedanja draginja.

Bilo bi nujno dvigniti naročnino na 4.— \$, toda ker se zanašamo na uvidevnost zavednih rojakov, bomo formalno pustili naročnino na dosedanji višini 3 pesov, toda nujno prosimo vse, kateri morete, da priložite nekaj za tiskovni sklad, s čimer bomo tako krili primankljaj. Vsak naj razume to, da D. Ž. ni pridobitno podjetje in zato so vsa uredniška in upravna dela opravljena zastonj. Če mi, ki imamo toliko dela, skrbi in odgovornosti vse storimo iz ljubezni do rojakov in do Boga, je potem pač tudi vsakega zavednega rojaka dolžnost, da nekaj v ta namen prispeva in bomo tako s skupnimi naporimi imeli nekaj takega, kar nam bo v čast in v veselje.

S ponosom lahko trdimo, da je Duhovno življenje v Buenos Airesu najboljša izseljenska revija vseh slovanskih narodnih skupin!

Prosimo torej, da storite kar treba, da se vzdržimo na višini.

Poravnajte naročnino čim preje.

Č. G. † MIHA JENKO, goreč duhovnik ljubljanske škofije, izredno delaven v dušnem pastirstvu, je 12 okt. dokončal svojo življenjsko pot v Senegaliji, kot begunec. Podlegel je operaciji na raku, katerega je v času bede in pomanjkanja v begunskem življenju dobil.

Rojen je bil v Brniku pri Cerkljah (Kranj). Bil je kaplan v Vel. Laščah, in so mu tudi velikolaški fantje izkazali zadnjo čast s tem, da so ga nesli v pogrebu. Tam je zgradil velik prosvetni dom. Potem je bil kaplan v Kamniku, pozneje v Šen Petru v Ljubljani in slednjič župnik novoustanovljene župnije v Mostah, kjer je zgradil farno cerkev Svete Družine.

Silno blagega in veselega značaja je bil povsod srčno ljubljen in ga zato objokujejo vsi, ki so bili deležni njegovega apostolskega dela. Bil je pokopan z vsemi častmi kot prvi slovenski duhovnik, ki je umrl v begunstvu v Italiji.

KOVAČEV ŠTUDENT je na prireditvi proslave tretje obletnice Nove Jugoslavije doživel svoj triumf v dvorani Príncipe Jorge.

MLADINA je 7. dec. priredila pravdličen nastop iz raznih točk. Dobiček je namenjen pomoči najpotrebnejšim v domovini.

INTERDIKT NAD GORENJIM POLJEM.

Goriški knezoškofijski ordinariat je objavil odlok, s katerim se izreka interdiKT nad župnijo Gorenje Polje.

Ko se je dne 15. t. m. prečastiti g. Izi-

FELICES FIESTAS Y AÑO NUEVO deseamos a nuestros lectores, suscriptores y simpatizantes.

Empezamos con el presente número el año XIV de la Revista. Con grandes dificultades económicas hemos de luchar. Gracias a algunos amigos generosos hasia ahora pudimos hacer frente a las dificultades, pero los nuevos aumentos nos ponen de nuevo en apuros, por lo cual dirigimos junto con las felicitaciones también nuestro pedido:

Mandennos donaciones, consiguamos avisos y nuevos suscriptores.

La suscripción es de 3.— \$ y aunque nos ocupábamos ya con el plan de subirla a 4, no lo hicimos porque esperamos que todos los sinceros amigos nuestros contribuirán espontáneamente con más.

El verdadero precio de la Revista debería ser de 5.— \$. Contamos pues con la comprensión y generosidad de nuestros lectores y así. Dios mediante, seguiremos cumpliendo con la misión que tiene la Revista.

dor Zavavlav, župnik gorenjepoljski vračal domov, so ga neznanici umorili. Ljudski glas označuje za sokrive tega temnega zločina več domačih župljanov, ki so nekaj dni prej podpisali vloge proti župniku.

Da ne ostane nekaznovan tolik zločin ter da ne bo motena žalost Cerkve z zunanji slovesnostmi v kraju, kjer je ta vestni duhovnik vršil z izredno gorečnostjo dušno pastirstvo, izrekamo na osnovi kanona 2268 ter sledečih cerkvenega zakonika, potem ko smo vse pred Bogom preudarili, v moči tega odloka splošni krajevni interdiKT, kot v kanonu 2271 nad cerkvijo, iz katere se mora odstraniti tudi Najsvetejše ter nad ozemljem župnije sv. Mihaela nadangela v Gorenjem polju.

Izvršitev tega odloka nalagamo prečastitemu g. dekanu v Kanalu.

Dano v Gorii dne 23. septembra 1946.
Karel, nadškof.

NOVO MESTO, 21. septembra so bili pred okrožnim sodiščem obsojeni KLANČAR LEOPOLD na smrt z ustrelitvijo, LOGAR FRANČ, sodnik in KOVAČIČ ANTON, biv. župnik v Mengšu na 20 let prisilnega dela, na 10 let izgube državljanjskih pravic, na zaplembo celotnega premoženja, LAH MIHAEL na 18 let prisilnega dela in zaplembo celotnega premoženja, FORTUNA FRANČ, biv. kaplan v Trebinjem na 16 let prisilnega dela, na 10 let izgube državljanjskih pravic, PAHULJE FRANČ, župnik pri Št. Petru pri N. mestu in še nekateri drugi na manjše kazni. Pritožil se ni nihče.

NAPROŠENA IZJAVA. V Slov. Glasu je objavljen poziv g. Virgilija Bruno Paternost in ing. Antona Kadunc iz San Paula na urednika D. Ž., da poda pojasnila k notici, objavljeni v D. Ž. Iz poziva samega je razvidno, da je bila vest posneta iz Sev. Ameriškega časopisja. Za autentičnost vesti odgovarja dopisnik. Če vest ni točna, obžalujemo njeno objavo.

Janez Hladnik, urednik D. Ž.

PO NAPAČNEM POTU

Neštetokrat in vsak dan znova prihajajo ljudje do spoznanja, kakor ga je zapisal prerok Izaija: "Polen je svet zakladov. Zlata in srebra je brez konca. Konj in vozov nihče ne prešteje. S svojimi rokami so si izdelali ljudje malike in kleče pred njimi in človek je ponižan . . .".

Z drugimi besedami bi rekli, ljudje časte po božje zlato tele in so kot sužnji zvezani pred tem malikom. Mesto da bi z veseljem služili pravemu Bogu, v resničnem spoznanju, da so vse zemeljske stvari le prehodne vrednosti, so svoje srce tako slepo navezali na svoje hiše, njive, hranilne knjižice, tovarne, barke, delnice in skladišča, da so pozabili na Boga in na večnost.

Včasih so rekli: Dušo je prodal hudiču za cekine . . . V pravljici seveda zgleda hudič kot velik tepec, katerega je lahko ukaniti. Hudiču je jako prav, da ga kdo smatra za tepca, ker na ta način mnogo lažje ukani človeka, ker se ga manj varje. Zato mu pa ni potreba ponujati v zameno za dušo svetlih cekinov in dragocenih zakladov, katere suši na rjuhah v svetlih mesečnih nočeh. Njegova kupčija je mnogo bolj enostavna in neopazna.

Človek skuša sam sebe prepričati, da mu gre le za skrb za družino; da je treba skrbeti za čase, ki se ne ve, kakšni pridejo; da se je treba izkopati iz dolga; da je treba dom dokončati . . . Vse same lepe besede, katerim človek ne more in ne sme preveč glasno ugovarjati, ker včasih vtegnejo imeti v resnici veliko tehtnost. Toda le včasih! Toda hudiču je pa ravno to prav, kajti za tem grmom je kaj lahko skriti tisto "kupčijo za dušo". Če prav je res, da je nekateri opravičen v svoji skrbi in v svojem nedeljskem delu, je pa še bolj res da je mnogo več takih, katere ženejo k temu želje, katere so zrastle iz pohlepnosti. Sami sebe slepe, da delajo modro, v resnici pa vršijo le pogodbo, katero imajo s hudičem. Njihova brezbržnost za božjo postavo in lastno dušo, kakor tudi za dušo lastnih otrok je tisto, kar zahteva vrag od njih. Za ceno "lepše bodočnosti" so se njemu izročili, ne da bi se zavedali, kdaj je bila pogodba sklenjena.

Pravijo, da oni nočejo, da jih kdo sili k maši. Da bodo že molili, kadar se bo njim zdelo. Za dušo bo še čas skrbeti. Sedaj je treba misliti za telo, za starost ter za otroke . . .

LEPO JIM ZVENI BESEDA SVOBODE.

Da, svoboda! Delati to kar se človeku poželji. Kdo naj jih sili, da naj gredo vsako nedeljo v cerkev! Aj, kako jih tišči tretja božja zapoved! Pa so jim seveda tudi druge kakor težak jarem. Le kaj bi se človek vezal. Vsak naj stori, kakor senjemu zdi, tako modrujejo!

Seveda ne pomislijo, da je to prav tako modrovanje, kakor če bi rekel konj: "Mene ne bo nihče gonil po trdi cesti. Jaz grem raje po mehkem . . . Bo že videl kako daleč po pripeljal voz! In kako težak mu bo postal v blatu!"

Taki so pač ljudje, da nočejo razumeti, da je vsaka božja zapoved dana človeku samemu v njegov prid in cerkvene ravno tako. Vsaka zapoved je sama človeku tudi plačilo, navadno že v tem življenju, gotovo pa v onem! Ko bi ljudje hotweli tako trezno motriti globoke probleme svojega življenja, kakor rešujejo inženirji svoje račune, bi gotovo pse naščuvali na vsakega, kateri se drzne ugovarjati ali drugače ravnati, kot božja postava in Cerkev naroča. Pse bi nagnali za njim, zato ker bi bilo preveč poniževalno, da bi si človek svoje roke mazal s tem, da bi zlasal upornega butca . . . Ko bi hoteli trezno in prevdarno motriti te stvari! . . . Toda v resnici ni tako! Celo spomenike postavljajo in do neba poveljujejo tiste, kateri se iz božje besede rogajo, češ da so to poborniki — človeške svobode . . .

Zakaj pač tako? Zato ker se je za grm skrtil hudič in dela človeku privide. Z iluzijo srečnega posvetnega življenja, katero pa seveda nikdar ne pride, ki je kakor mavrica, ki se človeku vedno izmika, če hoče priti tja kjer "vodo pije" . . . Lepa je in neveden otrok teče za njo . . . Zaslepljen z iluzijo posvetnega se človek navezuje čezmejno na zemske stvari in pri tem zanemari večne.

Nadležna mu je božja postava. Zdi se mu da je "jarem" in kadar začne tako misliti, ga ta jarem zares začne žuliti in bi se ga rad rešil . . .

Siromak! Ne pomisli, da je tudi kanarčku tesna kletka in bi jo rad iz nje popihal ven v zlato prostost . . . Toda če se ne bo vrnil nazaj, ali če ga ne bo kdo vjel in spet postavil v kletko, bo v "zlati prostosti", kmalu postal žrtev kake ujede ali pa bo gladu poginil . . . Za kanarčka je pač najlepše življenje v kletki, kjer je dobro oskrbljen in še ljudem veselje dela in užije nešteto dokazov ljubeznivosti . . .

Podobna j usoda človekova. Naj si že dela kakršne utvare hoče o "zlati svobodi" je njegovo življenje tako bistveno navezано na gotove vezi da je polom za človeka in za človeštvo, če ljudje zavržejo božjo postavo. In če se človek hoče "rešiti jarma božjega", o katrem pravi Gospod Jezus, "Moj jarem je sladek in moje breme je lahko", bo kmalu vprežen v jarem hudičev. Je pač tako, da človek ni sam svoj. Ko bi bil žival, brez duše, bi se pač brez skrbi lahko zakopal v blato, kakor svinja, ki se v umazani luži najlepše počuti, toda Bog je človeka ustvaril za kaj višjega in mu je dal neumrljivo dušo, katera nujno stremi po dobroti, lepoti in resnici.

Zato se pač človek lahko zavali v blato, to je v nečednosti, goljufije, izdajstvo, lakomnost, toda sreče ne bo našel. Nekateri bo v bedi končno uvidel svojo zmoto, drugi pa bodo v svoji slepi posvetnosti z zavistjo gledali tiste, kateri so brez bogastva in časti prav srečni in zadovoljni, česar je pri vsem izobilju in zunanjem blišču njihovo srce prazno.

Človek je tako bistveno naravnani proti višini, da v mlakužah življenja, v katere ga zavali njegova pohota ali lakomnost nikdar ne najde sreče, pač pa gnus. Prav zato tudi najbolj podli ljudje iščejo žrtev svoji pohoti med nedolžnimi, plemenitimi dušami. Kadar jim uspe, da jih ponižajo v nesnago lastne propadlosti, se jim pa že zagabijo in spet stremi njihova pohota za novimi žrtvami . . .

Tako se odigrava človekovo življenje med dvema tečajema: zgoraj je nebo ki se smehlja v jasni luči božjih zapovedi v katerih spozna človek svojo lastno dušo in svoj nadnaravni poklic. Njegova duša je željna sreče. Hrepeni po lepoti, dobroti in resnici. Toda bolj je veliko njegovo srce kot vse lepote in dobrote in znanje tega sveta. Vse to ga le ne more napolniti, kajti duša išč Boga in ga bo našla, če bo telo podredila razumu in volji, katero vodi božja postava in tedaj bo njena žeja po sreči dopolnjena.

Navzdol ga pa vleče pekel, kateri ima po božjem dopuščenju oblast nad telesom, v katerem vzbuja poželjivost v vseh oblikah egoizma. Če človek odvrne svoj pogled od neba in božje postave bo materija prevladala nad duhom, telo nad dušo. Človek se bo zaril v blato in bo tamkaj srečo iskal, a ne bo našel drugega kot gnus.

KAKO SO LEPI CEKINI . . .

Sedem je glavnih nagnenj v človeku: nappuh, lakomnost, nečistost, nevošljivost, požrešnost, jeza in lenoba. To je sedem verig, s katerimi hudič človeka veže. Ne rabi vseh sedem za vsakega. Za vsakega pač poišče, katera je najbolj izdatna. Ljudje ki so po značaju skromni pač ne bodo padli v nappuh. Drugi so nežno čuteči, katerim se nečistost takoj zagabi. Nekateri so dobrega srca zato jim je nevošljivost zoperna . . . Hudič pa že najde, kje je treba navezati vrvi, s katero bo človeka potegnil v pogubo.

Lakomnosti je med vsemi nagnenji najlaže dati varljiv videz dostojnosti. Pod sto različnimi pretevezami si človek lahko slepo naveže svoje srce na denar in bogastvo. Svetli cekinčki, pisani bankovci, delnice, vložne knjižice . . . so nekaj tako vabljive

26. JANUARJA: V COR. BRANDSEN.

Vozni listek stane 2.60.

Dobe se: Pasco 431. — Paz Soldán 4924. — Avda.

Fr. Beiró 5388, Capital.

Avellaneda: Dean Funes 254; Santiago d. Estero 1932.

Izlet

ga. Pred ljudmi se to skriva, ali pa se reče: moram skrbeti za stara leta, za otroke, morda celo za velike ustanove . . . Človek noče sprevideti, da je to zlata veriga na kateri ga bo hudič zvelkel v pogubo. Pod vsakršnimi pretvezami opravičuje svojo nemarnost za lastno dušo, za dela ljubezni in za apostolske namene.

Tako ga njegova lakomnost zavede do tega, da na večnost popolnoma pozabi in se mu zdi strašno nadležen jarem božjih zapovedi. Niti zavedel se ni, kdaj ga je zadrnil hudič v svoje vezi in ga usužnil posvetnim skrbem. Niti spregleda ne, da je ta sužnost neizprosna; da človeku ne da prav nič v zameno za svobodo, kateri se je odrekel tedaj ko se je dal ukovati v zlato verige.

Ni najgrši greh lakomnost. Prav zato pa je najlaže vanj zapeljati ljudi! Toda zlato verige so najbolj gotove, da se iz njih ne bo žrtev izmotala. In te zlato verige človeka vlečejo do vsakršne hudobije: najprej v zanemarjanje verskih dolžnosti, potem v trdosrčnosti, nato v goljufije, krive prisege . . . Saj ni zločina, v katerega lakomnost človeka ne bi napeljala! In končno: Saj hudič vedno išče samo eno: človeka spraviti v nesrečo! Največ mu je zato, da ga spravi v večno pogubo; toda nesrečnega hoče napraviti tudi tukaj, vsaj tistega, katerega v večnost ne bo mogel pogubiti. Lakomnost, katerega ima sedaj ime kapitalizem, pa služi na posebno uspešen način tudi v to, da spravi v nesrečo ne le posameznike, temveč cele narode in celo človeštvo!

TI DETE NEBEŠKO KI BORNO

na slami v jaslih leži . . . Ni težka stvar grmeti proti zlorabi bogastva! Udrihati čez kapitalizem in čez kapitaliste je stvar, katerega se dandanes prav lepo splača. Toda na žalost najdemo med glasnimi glasniki nove pravice, ki vstajajo proti kapitalizmu, kaj pogosto take, ki na svoje bobneče govore popolnoma pozabijo, kadar se njihovi žepi napolnijo. Takrat pa "Mamon" tudi nje ravno tako zveže s svojimi zlatimi verigami. In če so celo toliko hinavski, da še potem kriče, je le zato, da bi prikriji zlato verige, ki so jih ukovale . . . To so ljudje, katere pri njihovi gonji protibogastvu vodi le njihova lastna pohlepnost, nevoščljivost in razuzdanost.

Grmeti proti bolezni, obsojati njeno gnusobo, opisovati njeno nesrečo, je pač kaj malo koristno. Bolezni je treba iskati zdravila!

Lahko je obsojati kapitalizem, toda s tem ne bo odpravljen. Če se enim bogatinom porežejo glave, bodo pa drugi na njihovo mesto stopili in bodo enako brezsrčno tlačili naprej. Z lepimi besedami se družba ne reformira. Nov način razdelitve je le začasna rešitev, zakaj kapital bo kaj kmalu spet zlezal na kup in bo pod novim imenom davil dalje. Za pravo preureditev sveta je treba prekovati človeška srca. Treba je določiti, da je "mamon" hudič; da je denar orožje v njegovih rokah; da človekova sreča na zemlji in končna sreča v večnosti ni v premem sorazmerju z bogastvom temveč ravno nasprotju: "Lažje gre kamela skozi šivaukino uho, kakor bogatin v nebesa", tako je povedal Gospod Jezus.

Prišel je Gospod Jezus zato, da bi nam pokazal pravo pot do sreče. Prav nasprotno temu, kar je človeška misel, je napravil Gospod. Ljudje si žele udobnosti, mehke postelje, izobilja vseh stvari . . . Gospod Jezus pa je izbral napol podrt hlev; mesto v zlato zibko je bil položen v živalske jasli . . . Sin božji, gospodar vsega stvarstva, je pač imel v svoji oblasti, da bi mogel biti rojen v razkošnem gradu, sredi posvetne časti, in bogastva . . . Pa si je izbral borno betlehemsko štalico . . .

Grški modrijan Krates, globok mislec in opazovalec življenja, je imel silnega bogastva. Zastonj je iskal v razkošnosti srečo. Slednjič je prišel do spoznanja, da so prav njegovi zakladi tisto, kar moti njegov srčni mir. Naložil jih je na čoln. Zapeljal ga na globoko morje in tamkaj je vse bogastvo vrgel na dno morja z besedami: "Naj morje požre tega motilca moje sreče". Potem je živel zadovoljen . . . Slavni Diogenes, tudi grški modrijan, je prišel do spoznanja, da človek, kateri naveže svoje srce na posvetno bogastvo, ne more biti srečen. Uvidel je, da je sreča doma le v skromnosti in poštenju. Zato ni hotel niti v hiši živeti, temveč v velikem sodu, katerega je nekdo kot nerabnega pustil nekje na smetišču, je imel dom. Niti srajce ni rabil in je prišel do spoznanja, da človekova sreča se nikakor ne meri po tem kar človek ima, temveč po skromnosti njegovih želja. Srečen je tisti, kateri ničesar ne želi in ne potrebuje. Ko je on stopal po atenskih ulicah in gledal razkošne izložbe v trgovinah je govoril sam s seboj: "Kako srečen človek sem jaz". Nekdo ga ustavi pa ga vpraša zakaj da je tako srečen, pa odgovori: "Zato ker od vseh teh stvari niti ene ne potrebujem" . . .

Hudičeva modrost, da človeka spravi v nesrečo in nezadovoljstvo je, zbuditi mu novih nesmiselnih želja, katere ga bodo vodile v vsakršno hudobijo, prav gotovo pa mu bodo vzele srčni mir.

Kar so stari modrijani slutili, to je Gospod Jezus jasno pokazal najprej s svojim zgledom in potem povedal s svojo besedo, ko je oznanil osmero blagrov za tiste, katere posvetni ljudje smatrajo za nesrečne in štirikratno gorje njim, katere smatrajo ljudje za srečne . . .

Nauk, katerega nam daje Dete Jezus, in sicer prvi njegov nauk je, more biti srečen samo tisti, kateri

SRCA NIKDAR NE USUŽNJI NOBENI STVARI.

Samo tisti, kateri ima stalno pred očmi, da je vse posvetno le breme, katero moramo pač vleči na potu skozi življenje, in da je ta pot tem bolj lahka, čim manjša je butara posvetnega bogastva . . . "Nič nisem prinesel s seboj in ničesar ne bom odnesel" modruje Job. Modri pa prosí Boga takole: "Daj mi gospod, ne revščine ne bogastva, da Te ne bom v revščini klet, in da se ne bom v bogastvu prevzel".

Gospod Jezus nam je pokazal, da je pogoj sreče, časne in večne, da človek varje svobodo svojega srca pred nevarnostjo vezi, v katere more bogastvo človeka zakovati.

Samo v tej iskreni odpovedi nepotrebnim željam po izobilju je dana podlaga sreče posamezniku in družbi.

Vse tisto modrovanje, kako ustvarita na zemlji paradiz z novo pravičnejšo razdelitvijo je glupost. Stokrat že so ljudje v zgodovini poskusili na ta način priti do sreče, a vedno so padli na isto nazaj. Je pač tako da človekova sreča nima ključa v številu cekinov in v razteznosti njiv, temveč v človekovem srcu. Mnogo bolj srečen je pošten siromak, ki ima komaj za jutri svoj kruh, kot bogatin, kateri noč in dan trepeče pred taviti.

Človeka je treba notranje prenoviti. Pokazati mu je treba, da "srečen je le ta, kdor z Bogomilo up sreče onstran groba v srcu hrani" (Prešeren. Krst pri Savici).

Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji . . . so oznanili angeli na božično noč. Samo tisti zemljan, kateri upre svoj pogled v višino, bo našel pot do sreče. Od tam so ozanili angeli voščilo miru in ne bo ga imel

drugi kot tisti, ki obrne svoje upanje in želje v večnost. Kdor išče svojo srečo v tleh, na zemlji, v bogastvu in časteh, bo razočaran moral priznati, da se je zmotil.

Negotov je bil človek svojega pravega namena. Tako lahko je padel v satanovo zanko, ki obeta človeku srečo v bogastvu, časteh, uživanju in posvetnosti. Napačna je tista pot. Je to široka in gladka cesta, ki udobno teče navzdol toda: "Ne hodite po njej, ker vodi v pogubo . . . Ozka in strma pa je stezica ki vodi v nebo" . . . Odreči se je treba neurejenim željam. Silo je treba storiti telesu, katero hlepi po grešnih užitkih . . . Toda "Blagor njim" tako nam pove Gospod, kateri je prinesel zanesljiv odgovor na vse uganke, katerih človek sam ni mogel zanesljivo razrešiti.

Najlaže se človek slepi s tem, da išče srečo v tem življenju in jo pričakuje od bogastva in časti. To zmoti je hotel Gospod Jezus tako očitno obsoditi, da je hotel

biti rojen kot najrevnejši otrok, da je hotel živeti kot ubožec in slednjič umreti nag na križu . . . Da bi tako vendarle spoznali, da je sreča le v popolni nenavezanosti na vse posvetno.

"Mir ljudem na zemlji, ki so Bogu po volji." Bogu po volji pa so le tisti, kateri božjo voljo spolnujejo, kateri razumevajo naročilo Jezusovo: Išcite najprej božje kraljestvo in njegovo pravico, vse drugo vam bo navrženo.

Šele tedaj, kadar bodo ljudje padli na kolena pred Jezusčka v jaslicah in tamkaj njemu izkazali čast kot svojemu večnemu učitelju in Odrešeniku, kadar bodo s celim srcem sprejeli njegov socialni nauk, bo prišel na svet mir v človeška srca pa zadovoljnost.

Šele tedaj bo mogoče izobilje vsega, kar svet nudi, tako razdeliti, da bodo lahko srečni tudi na zemlji tisti ljudje, ki bodo svojo dolžnost zvesto vršili.

ŽIVLJENJE

Misel že sama je strašna takó,
da mi beseda žalosti mré
in od groze krvave bolné
ledení mi srcé:

Tolika zlata in srečna življenja
so nam ubila zločinska nagnjenja!

Kako le bi zver krvoločna življenje cenila.
Žival se živalskim nagonom le vdá
in zakon je njej edini le sila,
plemenitih nagibov pa sploh ne pozna?

Ali pa veš prav zares,
kaj je vredno življenje?
Eno samo človeško življenje?

Matere svoje vprašaj solzé,
tiho vdano njeno trpljenje,
očeta molčeče zlato srcé,
kaj ti pové?

Eno samo človeško življenje,
ki ga ljubezen je staršev rodila,
njih in nešteti je skrbnost gojila,
tolikih dragih vezi hrepenenje,
vse, kar si človeške želje
pozeleti bi zmogle blaga,
presega brez mere v vrednosti vse, —
vse, kar premore vesoljsivo zlata,
življenja enega samega ne odtelita,
življenju se cena ceniti ne da,
neskončno je večja od vseh zakladov
[svetá!]

V Montevideu je 26. nov. doživel
† **Janez Ogrizek**
eden najbolj poznanih in priljubljenih Slovencev v Montevideju. Pri njem so imeli rojaki zbirališče in domač pomenek o vsem, kar jih je skrbelo. Pri njem so dobili nasvet in pomoč premnogi.

26. nov. mu je na delu nenadno postalo slabo. Zadelo ga je kap in kar kmalu je dooknačal tek življenja, star 41 let.

Rojen je bil v Rakitniku pri Poštojni. Odšel je za kruhom kot toliko rojakov. Bil je v Brazilu, od tam pa je prišel v Montevideo, kjer je prišel do prav lepega doma, katerega je letos dokončal v svoje veselje in ponos.

Zapuščata ženo in 2 hčerki v Montevideju, kjer je tudi en brat in dve sestri, vsi poročeni. Tri bratje so v San Paulu v Brazilu. Doma še živi mati in ena sestra.

Rojaki so rajnega spremili k pogrebu v velikem štvilu. Pokopal ga je č. g. David Doktorič.

NARobe SVET

Prav čuden ta svet je zares
in poln je nasprotij prav ves.
Ni treba, da velik že si modrijan,
da o tem se uveriš, moj ljubi kristjan!
Le nekaj primerov, poglej,
pa, da li prav imam, potem mi povej!

Otrok vsak velik rad bi bil,
a ko postane mož in siv,
spomin mu drag otroških let je vsak. —
Da klas prepeln navzdol visi,
a prazen da sili v zrak, navzgor štrli,
to vsak že ve, to stara pesem je. —

Pa nekaj drugega: Druhal, ki kar brez
[sape

in brez pridržka občuduje
"umetnost" vsake malovredne cape,
če v kinu, gledališču se spakuje,
Ta ista množica-druhal ti jutri odločuje,
kdo naj državi gospoduje!

Še zgledov hočete? Sodobne glejte
junake.
naše po najnovejši modi veljake,
kako na vsa usta kriče,
kako proti različnim gnusobam grmé.
Kdo pa pokvarjenost najbolj podpira med
[nami?

Mar niso oni prav sami
največji njeni pomagači,
ti licemerni korupcionaši?

hlapci umazanih in grdih strasti.
Kar v tisku, radiu, kinu gobeždači,
kot višek napredka in znanosti
med trobentanjem priporoče,
z največjo slastjo sami poželé
in tako s svojimi borimi denarčki podpró
to prokleta kapitalistično zlo.

To je narobe svet! Kako je le to,
da je bilo na svetu vedao tako?
Toliko je povrhnosti, malo je pameti,
še najmanj pa je resnosti.

In sedaj mi recite: — pa rokó na srce! —
Ali imam prav, ali ne?

David Doktorič:

BAČ pri Knežaku. Umrila je † **Marija Pavlovec**, roj. Česnik 13/6 1945, stara 79 let, od bolezni. Doma je še živ mož Janez, 2 hčeri in 2 sina. Tukaj je hči Antonija, por. Smerdelj, v Sev. Ameriki pa Johana por. Fatur. Sin Gašpar se je srečno vrnil iz ujetništva ter se poročil s šefko Tomšičevo. Istočasno se je vrnil tudi vnuk Valentin.

SMRT JE POBRALA znanega frančiškanskega patra dr. Hadrijana Kokolj, ki je bil na zadnje gvardijan na Brezjah.

V RADOVLJICI JE UMRL daleč po Gorenjskem znani trgovec in posestnik Ivan Bulovec.

OD SVETA SE JE POSLOVIL v septembru tudi znani zdravnik dr. Josip Tičar. Predno je stopil v pokoj je bil šef zdravnik državnih železničarjev.

JAKOB OGRIZEK, duhovni svetnik in župnik v pokoju, je tudi dal letos v septembru slovo temu svetu. Bil je mnogo let župnik v Pečah pri Moravčah.

IZ KOJSKEGA. Če je komu znano bivolišče Jožeta Lenardič iz Njivic pri Kojskem (po domače Madalenc) naj sporoči na naslov Pierina Kumar, Argañaraz 1715. Avellaneda. Ima zanj važne novice iz Evrope.

V VRTOVINU je umrla † **Katarina Lozar** roj. Batagelj v dec. 1944, stara 67 let od raka na želodcu. Imela je 9 sinov, a je bila med vojno skoro sama doma. Sedaj so doma 4 sinovi. Franc je v San Paulu v Brazilu. Tukaj je Jože.

SV. ANTON pri Kopru - Popetra. Umrila je † **Marija Černac** por. Ražman, stara 75 let, od bolezni. Doma ostajajo 3 sinovi in 2 hčeri. Tukaj žaluje sin Jožef z družino. Umrila je istotam tudi 70 letna † **Marija Jerman**, por. Černac. Doma zapušča še moža in sina Vincenca. Ubit pa je bil sin **Pepe**. Tukaj živi hči Marija por. Ražman. Maša za Marijo Ražman bo pri sv. Rozi ob 12 uri 5. jan. Za Marijo Černac pa v februarju.

CERKNO. Med mnogimi vojnimi žrtvami so iz Bukovskega vrha

† **Anton** in † **Stanko Špik**, ki zapuščata tukaj brata Cirila in Augustina ter sestro Marijo por. Bri-
† **Augustin Hvala** je padel 3 dni to ter Matilda por. Hvala. pred koncem vojne.

LAS CADENAS...

Debéis de tener en vuestros corazones los mismos sentimientos que tuvo Isucristo, el cual siendo Dios omnipotente, se anonadó a sí mismo tomando la forma de siervo, se hizo semejante a los hombres . . . (Fil 2, 5).

Y . . . María dió a luz a su hijo primogénito y envolviólo en los pañales y recostólo en un pesebre, porque no había para ellos lugar en la posada (Luc 2, 6s).

Estad alerta y guardaos de toda avaricia; pues no depende la vida del hombre de la abundancia de los bienes que él posee (Luc 12, 15).

Al hablar el hombre rico que Dios llamó de en medio de sus riquezas dice Jesús: "esta misma noche exigirán de ti la entrega de tu alma. ¿De quién será lo que has almacenado? Esto es lo que sucede al que atesora para sí y no es rico a los ojos de Dios (Luc 12, 21).

Si quieres ser perfecto, anda, y vende cuanto tienes, y dáslo a los pobres, y tendrás el tesoro en el cielo; ven después y sígueme . . . El joven se alejó entristecido, pues tenía muchas posesiones . . .

Jesús dijo entonces: En verdad os digo que difícilmente un rico entrará en el reino de los cielos. Y aún os digo más: es más fácil que pase un camello por el ojo de la aguja que entre un rico en el reino de los cielos. (Mat 19, 21, 23.)

Las raposas tienen guaridas y las aves del cielo nidos; mas el Hijo del hombre no tiene donde reclinar su cabeza (Luc 9, 58).

Bienaventurados vosotros los pobres porque vuestro es el reino de Dios . . . Ay de vosotros los ricos porque ya tenéis vuestro consuelo (Luc 6, 20, 24).

Ea pues, oh ricos. Llorad, levantad el grito en vista de la desdicha que ha de sobrevenirnos. Podridas están vuestras riquezas y vuestras ropas han sido roídas de la polilla. El oro y la plata vuestra se han enmohecido y el orin de ellos dará testimonio contra vosotros y devorará vuestra carne como fuego. Os habeis atesorado ira para los últimos días. (Santiago cap 5).

Jesús se llama "camino" pues su enseñanza es la única regla sana de la vida tranquila en la tierra y de la felicidad eterna. Tan evidente es esta verdad, que si no fuera por las maniobras demoníacas, que buscan siempre la ruina eterna del hombre, estarían todos los sabios en eso tan de acuerdo como lo están en cualquiera verdad matemática cuya evidencia se impone por sí misma.

No es por falta de pruebas que se hace caso omiso de las enseñanzas evangélicas sino por la intervención de fuerzas infernales que, valiéndose de las pasiones del corazón humano, le trastornan el juicio, y al hombre embriagado de sensualidad, le hacen inventar sofismas, para que se engañe a sí mismo y para que lleve al error también a los demás.

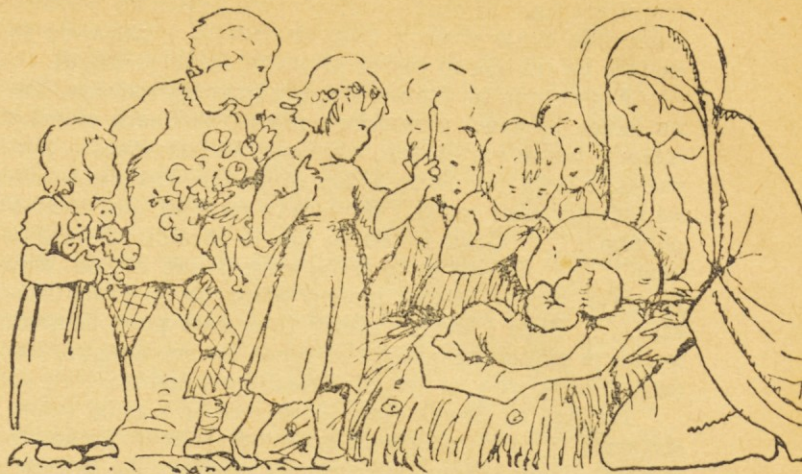
Tan evidente es la Verdad de Jesús que lo admiran todos los que llegan de afuera a conocerlo. Los perversos, que lo persiguen, nos hacen recordar aquellas escenas bíblicas en que expulsaba Jesús a los demonios, quienes, antes de retirarse, lanzaron protestas y blasfemias, con las cuales también demuestran la divinidad de Jesús.

Así lo tenemos a Jesús como maestro y ejemplo desde Belén hasta el Calvario. Entre sus lecciones la que más paradójica resultó al mundo es la primera.

LA LECCION DEL DESPRENDIMIENTO.

Todo el mundo aspira a las riquezas para alcanzar la felicidad y rechaza la pobreza como desgracia . . . Puesto que es éste el error más fatal, pero bastante difícil para ser comprendido, quiso Jesús empezar por allí y es sobre este punto, sobre el cual con más claridad e insistencia volvía y, para ponerle todavía el sello final, murió despojado hasta de sus vestidos . . . Tan conocidos son estos hechos que ya a nadie llaman la atención y a la mayoría le parece evidente que, así tuviera que ser . . .

Así contemplan al Niño Jesús con cierta compasión

Pred jaslice pokleknimo, Dete božje počastimo . . .

en la pobreza del pesebre; escuchan las bienaventuranzas de su evangelio con emoción como los niños los cuentos de hadas; la dura plática de Jesús contra las riquezas y su abuso la aplican siempre a sus vecinos; al hombre de los dolores, a Jesús Crucificado, por fin, lo admiran como a una hermosa estatua de mármol, con gran piedad quizás, pero sin ninguna reflexión práctica, como si Jesús fuese el escultor que fabricó esa escena para la curiosidad artística de la gente . . .

Este mundo en el cual vivimos, arrastra con tanta fuerza; las necesidades físicas se imponen con tanta insistencia; el modo de vivir del mundo acomodado tiene a la generalidad tan convencida de que los bienes materiales, las riquezas y los honores son indispensables para la dicha, que el ejemplo de Jesús pobre en el pesebre y la cruz se contempla sólo como las bellas estrellas a las cuales nadie piensa escalar.

Sin embargo tenemos allí la clásica lección que nos da el Niño Jesús, la más práctica y también la más obligatoria, si queremos participar del sublime regalo que presentaron en la Noche Buena los ángeles con el saludo: "Gloria a Dios en las alturas y

PAZ EN LA TIERRA A LOS HOMBRES DE BUENA VOLUNTAD"

Muchas son las causas que quitan la paz a la gente: la desunión con los vecinos, las rencillas con sus familiares, la rivalidad con los compañeros, los riesgos de perder los bienes, las amarguras al sufrir daños, las perspectivas sombrías del futuro . . . ¡Qué procesión más larga! Es la cola que hacen los demonios para arruinar las almas, estorbándoles la paz en la vida y amenazándoles la paz eterna. Haciendo un examen detallado de todas esas inquietudes, salta fácilmente a la vista que el estorbo número uno, es decir para la mayor parte de la gente desgraciada, lo constituyen las angustias que se refieren a los bienes terrenos.

Unos se angustian porque les parece poco lo que poseen. Aspiran a tener más. No les basta mil porque quieren dos mil. Y cuando llegan a poseer un millón, aspiran con la misma ansia otro millón más. Les pasa lo mismo que al sediento que quisiera calmar su sed con el agua salada. Cada nuevo sorbo produce mayor sed.

Otros sufren todo un martirio por la envidia y celos que tienen a su vecino. Les mortifica el ver que su rival no quiere quedar atrás, que no viene humillado a pedir ayuda. La mezquindad es como un gusano que roe sin parar quitando el sueño y cortando el apetito a sus víctimas.

Muchos, llenos de tesoros, tienen allí sepultado su

corazon, traspasado por mil espinas. Tiemblan por los ladrones, desconfian de sus familiares, espían a sus parientes, se angustian por los cambios de los valores. Cada peso que se gasta les duele como si se les cortara un pedazo de su carne y la amargura más grande es el recordar que algún día la muerte les ha de arrebatarse todo . . .

¿Qué decir de aquellos que, aunque no les falta el pan de cada día, lloriquean eternamente con la obsesión de mejorar su situación económica, sin querer reconocer ellos la verdadera causa de su pena, que no es la escasez, pues no la sufren, sino el sufrir, por verse menos que su compañero de trabajo que tiene "más suerte"?

¿Y cuando viene alguien a golpear la puerta pidiendo caridad, ayuda para alguna obra buena, para cobrar las cuentas pendientes, reclamar las cosas prestadas o exigir su parte del beneficio que le pertenece . . . ¿No son caras de verdaderos endemoniados las que se ven con frecuencia en tales ocasiones?

Por cierto que las cadenas de oro son más pesadas que otras cualquiera. La esclavitud de la riqueza es la más difícil para romper, por eso dirigió Jesús el Redentor el primer golpe contra esas cadenas.

Él vino, para traer la paz a la gente. Puesto que las ansias por el dinero, los deseos de riquezas, la esclavitud impuesta por los bienes poseídos son los estorbos más universales de la paz, nos dió Jesús el ejemplo de su completa pobreza. Junto a su pesebre debemos contemplar la esterilidad de las riquezas y la vanidad de los honores, para comprender que sólo en la santa indiferencia, ecuanimes en la abundancia y conformes en la indigencia, jamás esclavo de lo que se tiene, ni desesperado por lo que se debe sufrir en la pobreza, se puede vivir en la paz de Dios.

Jesús, todopoderoso como Dios, bien pudo elegirse el lugar de su nacimiento en un lujoso castillo, entre la abundancia de todos los bienes terrenos y honores humanos . . . ¡No lo hizo así! ¡No lo quiso! ¡Y de propósito! Quiso primero con su ejemplo proponer lo que iba a predicar más tarde: que la primera amenaza que quita al corazón la paz, es el apego desordenado a los bienes terrenos. La paz reclama por base un corazón generoso.

LAS CADENAS DE ORO

son realmente las más pesadas. Pesan como una maldición sobre miles de hogares. Familias desunidas, hijos corrompidos, lágrimas de las madres, prostitución de las hijas, crímenes de los hijos, blasfemias de los padres, tíos y suegros, estafas, robos, fraudes, homicidios y suicidios . . . Qué horrible es la serie de barbaridades a las cuales arrastran las cadenas de oro a los que tienen aprisionados.

Hace siglos que se empeña la humanidad en quitar a las cadenas de oro la funesta tarea de verdugo, en solucionar los problemas sociales y devolver al mundo la libertad y la paz que le estorban los bienes materiales. Hablan de la justicia, buscan un modo como repartir mejor los bienes, para tranquilizar a los menos agraciados . . . Pero sin resultado definitivo. En revoluciones sangrientas matan a los ricos y con ellos a muchos pobres. El resultado: mañana surgen más crueles los nuevos ricachos, generalmente los mismos que ayer más vociferaban contra los capitalistas . . .

Pues las cadenas de oro son tan largas que no encadenan solo a aquellos que tienen riquezas, sino también a los que arden por poseerlas. No hay que engañarse con las palabras que dicen. Sus discursos no van contra el oro sino contra su dueño. Aunque se

critican las costumbres detestables de los pudientes, son muy pocos quienes el día, en que logran escalar ellos el poder, no adoptan medidas más brutales todavía que los que tanto condenaban antes. La cadena de oro les enredó ya antes, para estrangularlos luego.

Los ricos, dueños de fábricas, grandes establecimientos o de rentas, viven encadenados con su riqueza. Forman con ellas tan estrecha unión que el corazón les queda desplazado por el oro. Ya no ven la sangre pegada a su dinero, las lágrimas y el sudor de los huérfanos viudas e indefensos que escriben la tremenda acusación contra ellos para el día del Juicio cuando Jesús sentenciará: "He tenido hambre y no me habéis dado de comer, he tenido sed y no me habéis dado de beber, he sido harapiento y no me habéis vestido . . ."

Cuanto más se tiene, tanto más se apecece. Un rico generoso es un milagro. Las obras grandes surgen casi siempre de la generosidad de los poco pudientes.

Pero los menos beneficiados en las riquezas si les falta la orientación sobrenatural viven igualmente encadenados en la pasión de la avaricia que infinitas veces les induce a actos indignísimos sin beneficio alguno, pero con perjuicios de alcance insospechable. Aunque no tienen ningún dinero, son esclavos desgraciados de la misma prisión: avaricia que se manifiesta en envidia, celos y odio.

Las cadenas de oro son pesadas y fuertes y no las romperá eficazmente ninguna reforma social con nuevas leyes, con nuevos repartos, con aumentos de sueldos, con aguinaldos, con la participación en las ganancias ni con la socialización de los medios de producción. Eso no es más que aflojar las cadenas que pronto volverán a estrecharse. A esa esclavitud se sustrae solo quien comprende y pone en práctica la lección del Niño Jesús, indiferente a las riquezas.

EL BECERRO DE ORO.

Con gran entusiasmo se levantaron los judíos en Egipto para salir hacia el país de promisión. Más todavía aumentó su fervor religioso al ver el milagro del pasaje a través del Mar Rojo. Solemnísima fué su promesa de fidelidad, cuando Dios les dió los diez mandamientos entre truenos, rayos y temblor . . . Pero sólo 40 días después de su juramento de acatamiento al recibir el mandamiento: "No tendrás otro Dios más que a Mí", ya les vemos adorar al becerro de oro . . .

Parece increíble y es cierto. Se olvidaron de Dios eterno e invisible, cuya voz tonante todavía retumbaba casi en sus oídos. Recordando las ollas llenas de comidas, reducidos a una vida modesta y disciplinada, se rebelaron contra Dios eterno, renunciaron a las esperanzas de la dicha futura y levantaron al altar al becerro de oro.

No era este sólo el pecado de los judíos, sino que lo sigue cometiendo toda la humanidad en general y muchos individuos en particular.

El hombre es incompleto. Las aspiraciones insaciables de su corazón lo empujan hacia Dios, donde únicamente podrá hallar su felicidad, pero puede fallar de rumbo. El alma humana es por su naturaleza cristiana, así comprueban con San Cipriano todos los sabios verdaderos. Como las plantas tienden hacia el sol, y solo en su benéfica luz prosperan, mientras que en la luz artificial vegetan miserablemente, así le ocurre también al hombre. Necesita de Dios en el cual hallan su centro la fe, la esperanza y el amor, y donde hay explicación cabal de todos los problemas que se le planteen.

Dios es el eje en torno al cual gira la felicidad del corazón. Si sale de allí, tiene que buscarse otro eje;

por eso se fabrica dioses falsos, conforme con sus deseos perversos. Pero sin ningún culto no puede quedar, aunque quisiera. Si pierde la fe sana, cae esclavo de supersticiones o de idolatría.

Compuesto del alma espiritual y del cuerpo material forzosamente debe tomar o la dirección hacia arriba, sirviendo a Dios, cuya imagen es su alma, o hacia abajo, hacia la materia de la cual es su cuerpo. Si renuncia a Dios cae víctima de la materia, más fácilmente del oro, metal precioso . . . Al demonio le importa poco, que su escondite se encuentre entre monedas metálicas, billetes de banco, títulos, acciones, libretas de ahorro, casas, terrenos, minas, fábricas o barcos. Lo que le interesa es que el individuo se aleje de Dios, para hundirlo en el infierno. Alejándolo del cielo forzosamente ha de caer en el abismo.

Las cadenas de oro estrangulan siempre más, hasta obligar a su víctima a caer de rodillas ante el objeto de su codicia. Todas las ansias del corazón se concentran en una adoración esclava del ídolo, al cual sacrifican su cariño, su tiempo, su trabajo, su sueño, su familia y su propia alma, pues el ídolo es mucho más exigente de sacrificios que el mismo Dios.

Se llaman todavía cristiano, pero para Dios no tienen siquiera una hora semanal el día domingo; para un buen libro no tienen un peso; no sacrifican un centavo para la educación cristiana de sus hijos sino que les entregan al demonio, porque les brinda gratis la educación atea. Para las obras de apostolado y de caridad cristiana, que actúan a escondidos, no tienen más que términos hipócritas: "Yo hago más de lo que usted cree, pero cuando nadie me ve" . . . Esclavos son, peor que esclavos de la avaricia. De rodillas están delante del becerro de oro al cual sacrifican lo más sublime de su ser humano: su alma inmortal y su libertad personal. Con el pretexto de la solicitud, laboriosidad, parsimonia y necesidad esconden la avaricia y codicia. Esclavos de la avaricia "no tienen tiempo" para santificar las fiestas. Con el trabajo dominical rinden culto al demonio, tan pegados a las preocupaciones de este mundo que no sienten como la cadena de oro está ahorcándoles para sacrificarles al becerro de oro.

VINO JESUS PARA REDIMIRNOS.

La redención consiste en inmolación por nuestros pecados. Pero Él vino también con el anuncio de "la paz en la tierra". Él nos trajo la buena nueva de que también en el valle de lágrimas hay lugar para la dicha. Para conquistarla hay que seguir el ejemplo que Él nos dejó.

Nos manda: "Buscad primero el reino de Dios, lo demás se os dará por añadidura." No quiso decir, que hemos de desinteresarnos por las necesidades terrenas, sino que debemos subordinarlas a las del cielo. Puesto que existe gran tentación de proceder al revés, lo cual tiene por consecuencia la esclavitud al Mamón — ya que a Dios y al Mamón no se puede servir a la vez, según la propia palabra de Jesús: quiso darnos una lección bien radical: el desprendimiento absoluto. Aunque para la mayoría de la gente la vida deberá ser una prudente coordinación de lo espiritual y de lo material, nos dió Jesús el ejemplo de la renuncia total a los bienes terrenos para destacar así más, donde está el principal cebo del cual se alimentan el egoísmo y la vanidad, de donde se originan las desavenencias que enturbian la felicidad de tantos hogares, que ponen en rivalidades a las familias, clases y naciones . . .

En la medida que el hombre logra subordinar la materia al espíritu, el cuerpo al alma, los intereses mundanos a los divinos, va creciendo su verdadera li-

En Punta Arenas dirigen las hermanas eslovenas dos hospitales y un asilo para niños.
Tukaj vidimo sestre z otroci v Azilu Miraflores.

bertad y su felicidad. Esta es la entrada a la paz. Cuanto más se imponen las ansias materiales, tanto más lejos está la paz.

BIENAVENTURADOS LOS POBRES . . .

¿Dónde hay más felicidad, en los palacios o en los ranchos? No sólo de los humildes hogares, profundamente cristianos, han salido los hombres más grandes de la humanidad, sino que en esos mismos hogares hay más cariño y más paz de Dios. Esa gente posee poco, por lo cual no se le imponen sus riquezas como un amo cruel, pero en el fiel cumplimiento de su deber y en su profunda fe tienen siempre derecho a que el "Padre Nuestro, que está en los cielos", lleve las cuentas de ellos.

Hoy día, en la época de las facultades de las ciencias económicas, parece a la gente instruida absurdo el hablar de la Providencia de Dios. Los estadistas lo arreglan todo con sus presupuestos y planes. Cuando algo les rinde buenos resultados, se jactan a no poder más, pero buen cuidado tienen en ocultar, cuando sus proyectos fracasan . . . y allí es donde tiene que intervenir el Buen Dios, para salvar las víctimas de la impotencia humana.

¿Quién lleva cuentas de millones de huérfanos, de los ciegos, mutilados, desterrados, perseguidos, desheredados, entregados por los hombres a la miseria absoluta? Son apenas unas migajas que, para ellos caen de las abundantes mesas de los presupuestos nacionales, donde los empleados y los bien acomodados sacan su parte de león . . . Sin embargo, quedan atendidos, quien sabe cómo y de donde, miles y millones. Se alimentan por cierto con el pan de los pobres, pero si viven de la fe, les resulta más sabroso que a los ricos el pan con manteca . . .

¿Cómo es que una modesta familia puede mantenerse con una miseria de 150 \$ mensuales sin flori-quear? Hasta tienen para dar a quien es más pobre, mientras hay familias con miles de pesos que malgastan hasta que llegue el día en que serán lanzados a la calle . . . Unos, los que aman a Jesús y siguen su ejemplo de generosidad ven bendecido lo poco que ganan y confiados en la Providencia no tiemblan ni ante el sombrío porvenir económico ni ante las posibles enfermedades, otros, a pesar de la ostentación de que "están bien", exigen eternamente nuevos aumentos de sueldo y cuando llega el fin del mes despachan al lechero y panadero como si fuera un ladrón . . . No piensan en Dios de las alturas sino viven esclavizados al ídolo de las llanuras que les exige interminables sacrificios entre una vida envenenada, llena de blasfemias, riñas, traiciones y aseos.

Jesús quiso hacernos comprender de que hay que

cuidarse para no caer esclavo de las preocupaciones materiales, pues cuando uno llega a caer de rodillas ante la materia, Dios queda desobligado con él y el ídolo, de quien se sirve el demonio para condenarlo, y es un amo tan cruel que no da nada pero lo exige todo hasta la condenación final, justo al revés con Dios, que no pide más que la fidelidad y retribuye después con la vida tranquila y con la gloria eterna.

Los que aceptan la verdad y el ejemplo de Jesús, gozan de las ocho bienaventuranzas, por cierto cosas absurdas para los incrédulos pero verificadas continuamente por todos los fieles secuaces del Evangelio: los pobres, mansos, tristes, maltratados, misericordiosos, castos, pacíficos y perseguidos . . . todos bienaventurados . . . Los que viven sólo para este mundo se escandalizan ante semejantes términos, pero no tardan mucho en experimentar la horrible amenaza que Jesús agregó inmediatamente: "Ay de vosotros los ricos, porque ya tenéis vuestro consuelo. Ay de vosotros los que andáis hartos, porque sufriréis hambre. Ay de vosotros los que ahora reís, porque os lamentaréis y lloraréis. Ay de vosotros cuando los hombres os aplaudieren, que así lo hacían sus padres con los falsos profetas." (Luc cap. 6).

LA LIBERTAD DE LOS HIJOS DE DIOS

Todo es vuestro, vosotros de Cristo, Cristo es de Dios, así sintetiza San Pablo la grandiosa norma, que ha de orientar la vida cristiana. Dios colocó en este mundo, para que cada cual pase aquí su prueba y demuestre su fidelidad a Dios. Administradores somos, que podemos libremente usar de todo cuanto nos rodea, respetándonos mutuamente conforme con la regla: amar al prójimo como a sí mismo; hacerle lo que admitimos que se nos haga y jamás causar a los demás de que no aceptaríamos con resignación a nuestra vez.

Como no es necesario disputarse el agua del río que va en abundancia para todos, sino que cada uno se lleva lo que realmente precisa, igualmente hemos de proceder frente de los bienes del mundo. Ni las comidas ni las bebidas, ni los vestidos, ni el confort es el cielo. Mas bien hay que usar de esas cosas con cautela, para que no resulten causa de condenación.

Es necesario buscar solución a las injusticias sociales, pero es completamente erróneo creer que por allí sólo se podrá llegar a la dicha, pues ella no existe

en la posesión de tanto terreno, de tanto sueldo y de tal puesto sino en el uso bueno de los dones recibidos.

El hombre no es una bolsa que se llena con cierta cantidad de cosas, sino es la ceratura divina que ha salido de Dios y a Él ha de volver. Feliz puede ser sólo, si marcha por este camino, desgraciado resulta si de ese camino se desvía. Por eso todas las reformas sociales han de orientarse en tal sentido. Si precinden del objeto final del hombre, si hacen caso omiso del ejemplo y de la palabra de Jesús están cazando las nubes. Si la justicia social no anda paralela con la formación moral en el espíritu evangélico no dará a nadie la felicidad prometida.

Desde las alturas resonó el saludo angelical: Paz en la tierra a los hombres de buena voluntad. Hacia el cielo hay que levantar la mirada, para comprender ese saludo y para hacerse digno de él. Hay que comprender que no importa más la blanda cuna real, que un duro pesebre de animal, con tal que pueda facilitar el abrigo al niño. No vale más un título retumbante que un nombre desconocido, pues en el juicio de Dios valdrá cada uno no según el puesto, sino según la fidelidad en cumplir.

Lo que importa es romper las cadenas con las cuales amenaza el mundo para esclavizar al hombre en su libre vuelo hacia su única dicha verdadera, hacia Dios. Soñar con el paraíso en la tierra es una tentación peligrosa, que arrastra a muchos, pero es un engaño fatal. El paraíso ya no volverá más. Demasiado se empeña el demonio, para que el hombre pueda burlarlo. Este sueño es tan sólo el anzuelo para engañar al hombre y desviarlo del verdadero y único camino que conduce a la dicha. La tierra será para siempre valle de lágrimas. Si no, Jesús no nos hubiese dado el ejemplo de la pobreza, humillación y pasión. Pero en este valle hay para los cristianos muchos parques y jardines hermosos, donde disfrutar de los perfumes y bellezas con los cuales Dios se dignó amenizar nuestra marcha a través de este siglo hacia las alturas. Y esa marcha es tanto más cómoda, cuanto menos anda uno cargado con los pesos terrenos, cuanto menos su vestido se engancha en los espiales que bordean el camino y cuanto más compenetrado marcha ya de la verdad de que "ésta es la patria de tránsito, la verdadera será aquella del Cielo".

**PODJETJA OBČEDRŽAVNEGA POME-
NA.** Izšel je ukaz o tako imenovanih pod-
jetjih občedržavnega pomena. Je jih v
državi 228 — v Sloveniji 52. Vsa ta pod-
jetja so neposredno odvisna od Belgra-
da. Zanimiv je ta ukaz iz dveh razlogov.
Prvič se vidi, da je že skoro vse podržav-
ljeno. Le kakih 10% manj pomembnih
podjetij je še v privatnih rokah. Drugič
pa kaže ta ukaz spet, da ima vso bese-
do pri vseh važnejših stvarih le Belgrad.
niji Naj v naslednjem naštejemo. V Slo-
veniji so:

Tovarna letalskih delov Maribor-Tezno,
Splošna stavbna družba Maribor, "Titan"
Kamnik, Tovarna verig Lesce, Železoli-
varna Muta, Kajetan Ahačič Tržič, To-
varna kemičnih izdelkov d. d. Celje. To-
varna za dušik Ruše, Združene papirnice
Vevče, Goričane in Mevode. Tovarna pa-
pirja Bonač in sin v Količevem. Sladko-
gorska tovarna lepenke in papirja. Bra-
tje Piatnik Radeče, Čeršaška tovarna les-
nih izdelkov in lepenke. Tovarna lepenke
A. Berger Misljinje. Tovarna lepenke
Tržič, "Celuloza" Videm, Združene ste-
klarne Hrastnik, sv. Križ in Straža, Tovar-
ne tanina v Goričanah, v Majšperku in
in Sevnici, Pivovarna Unió Ljubljana,

Ornig Ptuj, Tekstilna podjetja Glazmann
in Gassmann Tržič, "Inteks" Kranj, Hut-
ter in drug, Maribor, Mariborska tekstil-
na tovarna "Mava" in Jugoslovanska to-
varna tekstilnih izdelkov v Ltiji in Pre-
boldu, Tovarna gumijastih izdelkov Kranj,
Tovarne usnja F. Woschnagg v Šoštanjju,
E. Laurich v Slov. Konjicah, Knatlič v
Kamniku, "Indus" v Ljubljani in S. Kalin
na Vrhniki, "Peko" Tržič, Državne elek-
trarne Slovenije Elektrarna Fala, Tovar-
na za elektrotehniko in fino mehaniko
"Iskra" v Kranju, Tovarna kovin Zugma-
yer in Gruber v Slov. Bistrici, Tovarna
"Zmaj" Ljubljana, Elektrotehna Ljublja-
na, Rudnik Velenje, Kranjska industrij-
ska družba na Jesenicah, Jeklarna Gu-
štanj-Ravne, Cinkarna Celje, Industrija
aluminija Strnišče-Ptuj, Motor Oil Mari-
bor, Trboveljska premogokopna družba,
Rudnik in železarna Štore, Svinčeni rud-
nik Mežica in Državni zavod za medi-
cinsko proizvodnjo v Ljubljani.

V LJUBLJANI je umrla † KAROLINA
FAGANEL, roj. Lojck, Pokopali so jo pri
sv. Križu v Ljubljani 5. oktobra.

AMERIŠKI TRAKTORJI V JUGOSLAVI-
JI. Jugoslavija je ena izmed dežel, ki je
prejela po UNRRA več traktorjev in več

tovornih avtomobilov, kakor jih je kdaj
prej imela. Iz Združenih držav 2490 trak-
torjev na kolesih in 307 plazečih. Iz An-
glije 400 traktorjev na kolesih. Skupaj to-
rej 3197 traktorjev. Pred vojno jih je
imela vsega skupaj samo 1000. Poročila
pravijo, da vsi ti traktorji še niso na-
domestili izgub Jugoslavije na vojni ži-
vini.

Tovornih avtomobilov in podobnih mo-
tornih vozil je dobila Jugoslavija potom
UNRRA 18351. Le Poljska in Češka sta
dobili teh vozil še nekaj več kot Jugosla-
vija. Tovornih vozil je prispevala največ
Kanada.

† ANDREJ RUTAR iz Polbinja pri Tol-
minu, krojač, je umrl tu, star 45 let.

† JANEZ KOREN iz Magozda je 44 let
star umrl v Gral. Belgrano.

KOJSKO: Pbita je bila vsa mladina med
20—25 letom. 75 družin ve za grobove
svojcev.

V MARKOVCIH - Prekmurje, je umrla
po porodu Emilija Čašar, ki se je pred
letom poročila. Tukaj zapuščila žalostne
stariše.

NEKAJ ZA STARIŠE

VAŽNA ODLOČITEV.

Ko je mladi svetopisemski Tobija zaprosil sorodnika Raguela, naj mu da svojo hčer za ženo, se je ta pomisljal. Angel Rafael, Tobijev spremljevalec, mu pa reče: "Nikar se ne boj in daj mu Saro; kajak Tobija se boji Boga."

Prejšnji moške, ki jih je imela Sara, so stopili v zakon iz slabega namena, zato jih je hudič pokončal. Rafael je sam razodel, čez koga ima hudič oblast: "Oni so namreč, ki stopijo v zakon, da odženo Boga od sebe in iz svojega srca in strežejo le svoji poželjivosti".

Nato Raguel privoli, prime desnico svoje hčere, jo položi v desnico Tobijevo in reče: "Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov bodi z vama; on naj vaju zveže in dopolni nad vama svoj blagoslov!"

To svetopisemsko sporočilo dokazuje, s koliko vestnostjo in resnostjo so v stari zavezi sklepali zakone. To vestnost naj bi posnemali tudi današnji ženin in neveste. Predvsem naj bi se moglo o njih trdit, "da se Boga boje".

Srečni zakoni so pogoj dobre otroške vzgoje, so podlaga blagostanju v občini in državi. Kdor se torej odloči za zakonski stan, se mora zanj dobro pripravljati, predvsem pa prositi božjega blagoslova.

Odločitev za zakon bodi dozorelo dejanje celega človeka: razuma najprej in nato srca. Srce se mora združiti s srcem. Kjer duša ni prežarjena s srčno ljubeznijo, kjer spaja zvezo samo umsko preračunavanje, kupčija, denar, tam se niso združili ljudje, ampak stvari. Ljubezen poročencev je velemoč, pa ne ljubezen, ki omamlja čute in razgreva kri, marveč ljubezen, ki izvira iz božje ljubezni. Lepa postava mine, cvet nežnih lic obledi; prava ljubezen pa krepi, ogreva, ožarja in osrečuje zakonske tudi v starosti.

Ljubezen je izpočetka dostikrat slepa ali pa zaslepuje; zato potrebuje vodnika, svetovalca in vodnika ima v razumu. Kdor proti ugovoru razuma oddaja svoje srce, kdor se sili skozi sveta vrata, sledeč tjavendan hrepenenju mladostno-razvnete duše ali pa vtisu in željam čutov, tava v usodno tmino. Duševno zrel človek prej premišlja, prosi nasveta in luči od Krmarja našega življenja, posluša modre nauke svojih zvesto-skrbnih staršev in dušnih voditeljev, preden se drzne odločiti za življensko zvezo.

Važen pogoj za to odločitev je tudi popolno telesno in duševno zdravje.

Poglejmo sedaj idealno sliko vestne in vzorne priprave za zakon.

Don Ferdinand, mejni grof Kastiljanski, je živel dalj časa na dvoru španskega kralja Filipa. Bil je vprav v dobi, ko se je bilo treba vrniti na očetni dom in prevzeti vlado male kneževine. Vprašanje, kje bi dobil zanesljivo in zvesto soprogo, dobro mater očetovi vladavini, je bilo zanj sedaj najresnejše. Na kraljevem dvoru je bila neka plemkinja, ki je bila po njegovem srcu, a bil je z njo v sorodstvu, zato je opustil misel nanjo.

Druge dvorne gospodične so bile pač tudi bogate, iz odličnih rodbin, znane po zunanji lepoti; toda Ferdinand ni gledal toliko na zunanost. Notranje plemstvo, notranje kreposti je više cenil. V čednostih se je zlasti odlikovala neka gospodična Marta. Ni bila lepa in tudi ne bogata, a bila je pobožnega srca, krotkega značaja, modra, skromna in dobrotljiva. To si je izbral.

Ali don Ferdinand si ji ni upal sam razodeti svojega naklepa; obrnil se je na kralja, naj bi posredoval. Marta je bila izpočetka presenečena in ni vedela, kaj bi odgovorila. Prosil je nekaj dni odloga, da se posvetu-

je z Bogom in s svojimi starši. Medtem je mnogo molila ter poskrbela, da se je opravilo v ta namen več sv. maš. Tudi je prejela sv. obhajilo in prosila kraljico, naj ji pomaga z dobrim svetom. Vsi so soglašali v tem, da naj privoli.

Don Ferdinand je bil presrečen, ko je izvedel, da ima blago nevesto. Praznovali so najprej zaroko, t. j. Ferdinand in Marta sta si dala vpričo odlične družbe besedo, da hočeta čimprej stopiti v zakon. Že pred tem pomenljivim korakom sta prejela oba sv. obhajilo. Po zaroki se pa nista sama shajala, kar bi zbudilo sum in bi bilo neolikano, pa tudi nevarno. Kadar sta se hotela kaj pogovoriti, je bila tudi kraljica zraven.

Zadnji dnevi pred poroko so bili posvečeni Bogu in dušni pripravi. Na dan pred poroko sta ženin in nevesta še enkrat prejela sv. zakramente. Kmalu po poroki sta se pa odpeljala. Podpirala sta se v zakonskem življenju s potrpežljivostjo ter z vzorno pobožnostjo. Prvega otroka, ki jima ga je Bog podaril, sta dala krstiti na ime Alojzij. Ta potomec Kastilijanske knežje družine je angelski mladenič sveti Alojzij — vzornik učeče se mladine.

Zgodovinski zgled knežjih oseb Ferdinanda in Marte lepo kaže in uči, kako morajo mladi ljudje, ki mislijo na zakon, živeti, če hočejo, da bo njih zakonsko življenje srečno. Zakon se primerja jarmu; da bo jarem olajšan, je treba pomoči od zgoraj. Ta blagoslov se pa zagotovi s krščansko pripravo in z brezhibnim ter neomadeževanim življenjem pred zakonom. Čas zaroke bodi čas molitve, čuječnosti, primerne resnosti.

Marta se ni zaročila lahkomišelnostjo, kar se pa danes le prevečkrat dogaja.

V letih, ko še ni govora o zakonu, se mlad človek ne sme vdajati čustvom in zvezam, ki nimajo pravega smotra. Taka neredna in brezsmotrena ljubavnost je navadno le bližnja priložnost v past in nima srečnih posledic. Ko pa pride primeren čas za zakon, mora biti prvo vprašanje: Ali Bog hoče? Da se to spozna in kako se spozna, naj bo za zgled gori omenjena Marta. Če se glasi odgovor "da", naj bo ljubezen do ženina in bodočega moža — sveta ljubezen, drugače ne bo sreče.

Za poizvedbo o vrednosti mladeniča, ki hoče stopiti v zakon, naj služijo naslednja vprašanja: Ali je veren? Ali se udeležuje ob zapovedanih dneh službe božje? Ali hodi k spovedi? Ali je zmeren v pijači? Ali spoštuje starše? Ali je dostojnega vedenja v ženski družbi? Ali je zdrav? Ali ima dovolj sredstev za družinsko življenje? — Grozno je zakonsko življenje, če je mož pijanec. Pijanec se izlepa ne poboljša, tudi če stokrat obljublja; zato pa tak človek ni in ni za zakon. Mladenič, ki hoče v zakon, naj si pa zapomni to-le: Deklica, ki ji je mar samo lišp, ki rada sanjari ob opolzkih romanih, zraven ji je pa gospodinjstvo deveta briga — ne bo dobra žena.

Don Ferdinand je imel izpočetka v mislih neko dvorno gospodično. Bila mu je sicer zelo všeč, a vsled sorodstva ni maral prositi za njeno roko, ker je sorodstvo cerkveni in državni zakonski zadržek, dasi bi bil mogel dobiti spregled te ovire. — Katoliška Cerkev podpira namreč take zakonske zveze, kjer je — po človeško soditi — zagotovljena sreča in zdravo potomstvo. Ako bi utegnila ta ali ona okoliščina kaliti srečo v zakonu, ali biti na škodo zakonu in vsled tega človeški družbi, potem Cerkev zabranjuje take zakone. Okoliščine, ki vsled cerkvene (večinoma tudi državne) naredbe ovirajo ali zabranjujejo zakonsko zvezo, imenujemo zadržke. Tak zadržek je predvsem sorodstvo in svaštvo, potem sila in strah, višji redovi, slovesne obljube, nedoraslost, razlika v veri i. dr.

(Nadaljevanje)

NUESTRA SEÑORA DEL LAGO.

El lugar más hermoso de toda Eslovenia es Bled 60 Km al NO de Ljubljana, donde en una ancha cuenca entre altísimas montañas se hallan hermosos campos, espesos bosques e idílicos villorios. Sobre varias lomas, que imprimen a la región más variedad todavía, se eleva un cerro formado de roca viva encima del cual está ubicado un orgulloso castillo medioeval. A los pies de ese cerro, que cae por el lado norte verticalmente, en sus ondas, brilla un pequeño lago color esmeralda, de $\frac{1}{2}$ Km², con una islita rocosa sobre la cual existe un santuario de Nuestra Señora y un hospedaje para los peregrinos. El lago con la islita y la torre pintoresca, con el castillo que forma el fondo a sus aguas transparentes, solpicadas con los botes a remo o veleros (pues lanchas a motor no se admiten), costado de bosque por un lado, del otro adornado con preciosas construcciones del pueblo, entre las cuales se perfila la altísima flecha de la iglesia parroquial de la ciudad de Bled, forma un conjunto tan encantador que deja a cualquiera cautivado.

LA LEYENDA Y LA HISTORIA.

No se conocen los orígenes del santuario mariano en la isla. La leyenda dice que antiguamente allí no existía el lago sino que en un campo ancho sobresalía un montículo sobre el cual levantaron los moradores de la región una ermita a Nuestra Señora. Los animales tenían allí su pastoreo y no tenían para la ermita ningún respeto; a los vecinos no les importaban las inmundicias con las cuales ensuciaban los animales el lugar que tenían destinado para el culto mariano.

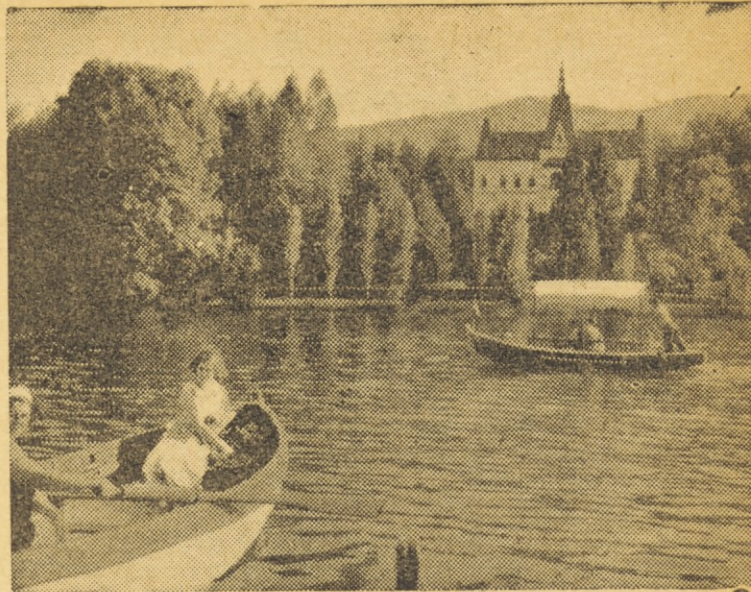
Repetidas veces, así dice la leyenda, se oía allí una voz que reclamaba que rodearan la ermita con un cerco para protegerla de la profanación animal. Nadie hacía caso de esas amonestaciones ni de la última en la cual anunció la voz: "Si no ponen el cerco los hombres, lo pondrá Dios". Así sucedió que una mañana hallaron la ermita rodeada de las profundas aguas del lago que entonces apareció.

La historia no alcanza a dar aclaraciones exactas de los principios del santuario Mariano. Lo que se sabe es, que en el año 1004 recibieron los obispos de Brixen en Tirol aquella región en regalo de las manos del emperador Enrique, y que entonces ya existía una ermita en la isla, a la cual concurría la gente a buscar la protección de María. De las crónicas más antiguas se deduce que en el año 1238 vivía en la islita un sacerdote, el P. Enrique, que atendía las necesidades espirituales de los peregrinos.

La devoción del pueblo atraía siempre mayores cantidades de peregrinos, de modo que se impuso la necesidad de construir un templo más amplio el cual consagró el 15 de diciembre de 1465 el obispo de Ljubljana, Sigismund Conte Lamberg.

Pero también a Nuestra Señora del Lago tocaron las horas de soledad. En los años 1560—1609 se impuso en la región el luteranismo, tan enemigo de la devoción Mariana que llegó a apagar las luces en el santuario de la isla. Durante varios años no tocaron las campanas de Nuestra Señora ni entraba gente para arrodillarse a las plantas de María.

Pasó también éso, pues por la intervención del obispo de Ljubljana (esa región pertenecía hasta entonces a la jurisdicción del obispo de Brixen en Tirol) fué en 1509 encargada la misión de restaurar la gloria de María a un celoso sacerdote, Jorge Burnel, que en 30 años de su incansable labor devolvió al santuario la celebridad. Todos los domingos empezaron a afluir a la isla nutridos grupos de peregrinos de las parroquias vecinas y lejanas. El rumor de los milagros allí realizados llegaba siempre más lejos.

He aquí un panorama del lago de Bled. El Santuario se halla hacia la derecha.

Pogled na bivši kraljevi dvorec Suvobor. Grad in vas Bled je na tej strani, otok s cerkvico na desni strani.

LOS VALIENTES DEFENSORES.

Otra vez resultó chico el santuario, de modo que en 1628 levantaron el templo más grande, que es el actual.

Otra prueba más tuvo que pasar Nuestra Señora del Lago. Por excepción especial quedó preservada del furor josefinista, que a fines del siglo XVIII profanó casi todos los santuarios marianos en Austria. Por éso le puso encima los ojos el gobernador de Napoleón, en 1813, cuando esos países formaban la Iliria napoleónica. Se hallaba Napoleón en grandes apuros por la derrota en Rusia. Puesto que Nuestra Señora del Lago poseía una corona valiosísima y además otros tesoros, decretaron que había de secuestrarse todo lo que tuviera algún valor. Con rostros sombríos miraba la gente al tasador fiscal y el párroco de Bled, responsable también del santuario isleño, se negó rotundamente a entregar los objetos exigidos. "Todo es de Nuestra Señora. Robarle es un sacrilegio imperdonable. Jamás tocaréis a María, mientras yo viva".

Al ver las caras sombrías se retiró el fiscal para volver acompañado con fuerzas armadas. Pero los vecinos, en vista de la invasión, mandaron a las mujeres con todos los botes a la isla, donde ellas se ubicaron como defensoras intrépidas de Nuestra Señora, armadas con guadañas, picos, palos y piedras, para oponerse con fuerza a la fuerza diciendo: "María nos cuida a nosotros, y nosotros cuidaremos a Ella". Por cierto que se armó un lío grandísimo, pero por fin optaron los fiscales por retirarse. No les fué dado repetir su tentativa, pues en esos mismos días se produjo la derrota definitiva de Napoleón y la retirada precipitada de los franceses de Eslovenia. Así fueron las valientes mujeres de Bled las que salvaron a Nuestra Señora de la profanación.

Desde entonces crece su gloria. Una particularidad especial del santuario es la campana de María. Cada peregrino puede tirar de la cuerda y todos tienen grandísima confianza, de que la súplica que le presente con su primer toque, será oída. Esta confianza y el toque continuado de la campana forman el encanto especial del magnífico idilio del santuario de Nuestra Señora del Lago y también de la gran confianza que el pueblo esloveno deposita en María, que en ese mismo lugar ya ha secado lágrimas a tantos angustiados.

PRESKRIBITE SI PRAVOČASNO LISTKE ZA IZLET V BRANDSEN. PRINESITE ROMARSKO KNJIŽICO!

Po Argentini Sem Ter Tja

BANDA ŽE IGRA

Urno smo hiteli dalje. Nenadoma so izza ovinka zrastle pred nami zvoniki in tovorniški dimniki mesta Punta Arenas. Po široki cesti, ki se je spremenila ze v avenido, smo bili že tik pred kongresnim paviljonom, nasproti cerkvi Marije Pomočnice. Lilo je curkoma, toda naroda je bila velika množica, ki je čakalo škofovega prihoda. Tik, tak je bilo vse gotovo. Predno smo ustavili, je banda že zaigrala... Toda komu igrajo, smo se začudeno spogledali... Telefonično so namreč dobili vest, da je škof iz San Gregorio že odpotoval in zato so čakali na njega. Bila je tedaj ura 14 in kar na nas so pomerili... Kaj pa sedaj, ko škofa ni? Kdo pa so ti ljudje?

Hitro so zvedeli, da je "Padre jugoslavo". Muy bien. Torej njemu sprejem, pa so nam še eno zaigrali, nas ljubeznjivo sprejeli, nas toplo pozdravili in že sva si podala prvič roke, neznana znanca č. g. Maroša in jaz, ki me je slednjič le res dobil pred oči, jaz pa njega, kakor sva si oba toplo želela.

Tisoče naroda je čakalo v dežju in mrazu, stisnjeni po hodnikih in ob nadzidkih. Dve bandi, več bataljonov skavtov je čakalo na povelje, vse cerkvene organizacije so bile obilno zastopane, tako da so si komaj odprle med njimi pot naše sestre, katere imajo prav onstran ceste bolnico.

Tukaj so naše sestrice, mi jih je predstavil g. Maroša. Sestra Vincencija, sestra Ludovika, sestra Terezija...

Kar z nami boste šli sedaj. Saj ste potrebni kakega pokrepčila; morda niste niti kosili? Šte mokri? ... Na! Prišel sem na konec sveta, pa me sprejmejo tako ljubeznjivo, kot da sem prišel na materin dom!

Ko sem varno izročil moje stvari sem odšel z njimi, kjer smo imeli prvič in edinič dosti časa za domač in miren pomenek.

Tako smo vas čakali! V soboto cel dan! Pa smo dobili sporočilo, da so vas ustavili. Nabita cerkev je čakala v nedeljo. Na srečo, da je rešil situacijo č. g. Maroša. Pripravili smo lepega petja. Nekaj slovensko, nekaj hrvaško. Veste, vse te stvari ima v rokah naš dobri g. Maroša. Če bi njega ne imeli tukaj, umrjemo domotožja, na tem zadnjem koncu zemlje, tako pa nam on kdaj kaj po naše pove, in včasih tudi kaj zapoje mo...

Med tem je že zaigral g. Maroša na harmonij in že smo vplekli v naš pogovor pesmico: Ko zarja zjutraj se razgrinja, si moja misel Ti Marija... Lepo Vam je v Buenos Airesu, kjer imate vedno kaj slovenskega. Mi tukaj pa ne slišimo nikdar naše besede, razen med nami. In tam imate slovenske zastave, društva... Le Duhovno življenje nam prinese žarek veselja in misli na daljni dom. Dogovorili smo se, da bomo v nedeljo zapeli litanije in napravili slovesen blagoslov jaslje, katere sem prinesel... Če "srečno" bomo seveda videli šele, kadar odpremo zaboj. Kdo ve, če si niso živali in pastirji polomili glav in nog... Pa... Jokali ne bomo v nobenem slučaju! Tukajle pa vam poklonimo en mal spominček na to deželo in na vaš obisk!

S temi besedami mi je sestra Vincencija izročila zavoj, iz katerega sem izmotal prekrasno knjigo "Los Andes Patagónicos", prekrasno delo salezijanskega duhovnika, pisatelja, geografa in fotografa, De Agostino, ki je poklonil Južni Ameriki najveličastnejšo knjigo te vrste. Z odličnim opisom in čarobnimi slikami pokaže krasote južne Patagonije, Magallanesa in Ognjene zemlje. Lahko si predstavlja čitalec lepoto te

knjige, če ve, da je njena tržna cena 80 argentinskih pesov.

Ko smo izdelali še program za obisk ostalih dveh hiš, ki jih imajo naše usmiljene sestre v Punta Arenas, sem se poslovil, da si uredim še kar drugega treba.

Spremile so me nazaj v zavod. Moj pogled je pohitel vzdolž po avenidi, okrašeni z venčki, kot smo jih pletli doma. Tudi vsa bolnica je bila okrancijana z zelenimi venci, med katere so bile vpletene naše narodne barve, slovenske in jugoslovanske s čilenskimi seveda... To je slovenska in jugoslovanska roka! To je bilo očividno!

Slavnostno odeto je čakalo naslednji dan mesto, kdaj bo pribrnel hidroavijon iz severa in prinesel papeškega legata za kongres in še posebnih gostov, ki so bili napovedani iz čilske prestolice Santiago.

Mesto je res bilo v zastavah, toda klaverno so višele v dolgih cunjastih pramenih od katerih je curljalo, kakor da si je nebo vzelo za nalogo da opere čiško zastavo in ji vzame tri barve, kot da je treba že priti do tega, naj se vsi narodi sporazumejo in da preneha razcepljenost sveta v toliko sovražnih narodov in trobojnic...

Pa si ogledujem to čilensko zastavo. Prav naše barve ima: belo, modro in rdečo, le da je rdeči barvi odmerjena ena polovica cela, bela in ima 2/3, a ostala 1/3 je plava z belo zvezdo... Sramežljivo se je skrivala zvezda in ponižno so višele trobojnice v dežju, kateri je nemilo zalival dva dni skoro brez prestanka, a v celem če en teden dni več ali manj deževnih. Tamkaj ni take navade, ker je dežela malo dežja, čeprav dosti več kot sosednje argentinsko ozemlje.

Kaj bo, kaj bo? Na programu stoji slovesni sprejem papeževag nuncija. Toda kako naj tvega letalo polet skozi tako vreme, ne le deževno, temveč tudi viharo. Za hip se je zvedrilo. Nasmehnilo se je sonce, zamigljale so zvezde na zastavah, ki so bile pod toplimi žarki kar kmalu suhe, toda spet so se nagromadili gosti oblaki.

NI GROMA IN NE STRELE...

Gržeče so se mešali oblaki, da mi je vzbudilo spomin na hudo uro, kakor sem jo poznal od doma; pa gledam in poslušam, kdaj se bo utrnil blisk in zagrozil grom... Nič. Ne bliska, ne groma, le sonce je spet utonilo za gostimi zastori in spet so se vlivale nove plohe, a strela ni udarila in grom se ni mogočno prevažal čez nebo...

Poglej no! Nikjer ne vidim strelovoda! Kako pa to? ... Pa sem kmalu imel pojasnilo: Magallanes je dežela, kjer ne poznajo groma, ne bliska, ne strele. Menda je magnetični položaj dežele, zagozdene kot klin daleč doli med širono valovje oceanov, ali pa njegova geografska lega, ki ima za posledico, da se tam ni treba bati izpodnebnega požarja.

Resnica je, da je grom tamkaj nekaj izredno redkega. Včasih minijo cela leta, ne da bi enkrat zagrmelo.

Dež ali sonce, sneg ali toča! Mož se ne plaši. Kljub skoro nepretrganim nalivom so še nove množice prihajale. Od daleč nekje je bilo slišati akorde bande in za nekaj hipov je vsa cesta oživila. Kamijon za kamijonom, s streho za silo postavljeno, okrašeni z zastavami, venci, vsakovrstnimi napisi in z veselim kričanjem in petjem romarjev so dostojanstveno vozili med udarci bobničev. Prihajali so iz Natalesa, 300 km daleč tam nekje na severozahodu, ki je edini večji kraj v provinci Magallanes, razen Punta Arenasa. Vse drugo so le pašniki za ovce in gozdovi. Tudi kaka njivica se vidi.

Navdušenje, katero je nadležno deževje v zbranih

romarjih precej poparilo je z dotokom te nove množice spet vsplamtelo do neba.

Kristus Kralj vseh večnih časov,

Kralj sveta in kralj neba . . . . Po špansko seveda, a iste besede in isti napev je zadonelo po vseh mestnih ulicah, prepreženih z zvočniki in po napuščih natrpanih od vernega ljudstva, ki je željno in navdušeno sprejemalo in pozdravljalo goste, kateri so napovedovali praznik, kakršnega Punta Arenas še ni doživel.

Ni bilo ne groma ne strele, toda odmevalo je navdušenje množic, ki so se zbrale, da počaste svojega Odrešenika v sveti Hostiji in da sredi sedanjega nevernega sveta, ki misli da je več vreden kos kruha kot pa sveta hostija, izpričajo, da je tudi sedaj in tudi na skrajnem jugu resnična beseda Gospodova: "Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle." Naj se neverni zaganjajo i nlanjajo; če že ne znajo drugače, bodo pač po pasje delali, toda Sveta Hostija je preživela Nerona in Dicklecijana, Džingiskana in Solimana, Napoleona in Hitlerja, pa bo ostala na visokem prestolu božjega oltarja in v skritem tabernakelju človeških src tudi tedaj, ko bodo trohnele pozabljene v starih knjižnicah neverne laži sedanjega človeškega napuha in lažimodrosti . . .

ČEZ MAGALLANESOVO OŽINO.

Od kontinenta odreže morski kanal celo množico raznih otokov, ki tvorijo kakor nožnico, v kateri tiči konica Južne merike. Na vshodni strani leži otok Ognjena Zemlja (Tierra de Fuego), pač največji otok od vseh, katerih je brez števila in prav brezpomembnih.

Tudi ta otok je bil do nedavnega "Bogu za hrbtom". Šele zadnje desetletje, ko je volna dobila zelo mnogo na ceni, so se začeli gnati doli argentinski, čilski in tudi saksonski bogatini, da si tamkaj pridobe estancije. Tako odlične volne kot jo dajo ovce na tem skrajnem jugu pač ni nikjer na svetu.

Po večletni pravdi sta si Argentina in Čile razdelili otok tako da ima Argentina njegov vshodni del (20.000 km²), Čile pa zapadni kos (30.000 km²). Tam doli je Rio Grande in zloglasna Ushuaia na argentinski strani, Čile pa ima ravno nasproti Punta Arenasa mestece Porvenir. Prebivalstva ima cel otok trenutno komaj 15.000, skupno z razbojniki, tamkaj v zaporih.

Magallanova ožina je široka med 10 in 20 km. Po tem kanalu besne valovi, da se mornarjem stisne srce, kadar zapeljejo vanjo, toda pot okoli otočja je gotovo za 1000 km daljša, zato pač vsaka ladja raje ubere krajšo pot, tembolj, ker ima tamkaj največji pristan skrajnega juga.

Ker je bilo javljeno da pride papežki legat šele popoldne v četrtek, in je bil s tem ves kongresni program na glavo postavljen, sem si jaz pač mogel vzeti ta dan priliko, da pohitim tja čez ožino, da bom videl, če je res tamkaj tako naše, kot pravijo poročila.

Toda kako naj potujem. Če grem z ladjo ob 8 uri, bom po 4 urni vožnji tam, in po kakšni vožnji? Pogled na morje, ki se je jeznopenilo pod vetrovimi udarci in je belo cvetelo vse tja v daljo, pač ni obetal prijetne vožnje in konečno, tako pove vozni red: prideš, in se obrneš, kajti ladjica ne da nikomur časa, da bi delal izlete po deželi. Mene je pa imelo nele to, da vidim naše rojake tamkaj, temveč, da bi skočil kak korak naprej, kjer bi nemara našel jato pingvinov, teh poniglavih vojakov in filozofov ameriškega juga, ki s svojim zgledom oznanjajo divje hitečim ljudem da je njihovo besno tekanje za zaslužkom in denarjem glupa nečimernost.

Z ladjo ne bo torej nič. Kaj pa z letalom? To je pa druga muzika! Toda nič ni res! Pride, se obrne, pa že odfrči nazaj v Punta Arenas; tako pove vozni red. Pa

Ena slika je iz Porvenirja; druga so naše katoliške žene iz Punta Arenas
Un grupo de yugoslavos frente al Hogar Yugoslavo en el Porvenir — Tierra del Fuego —. Las señoras yugoslavas del Círculo Católico en Punta Arenas.

vendar sem stopil do pisarne in zvedel, da bo ta dan izjemno letel avijon dvakrat, tako da mi da tamkaj 2 uri časa in tako sem res porabil priliko. Dan ni bil deževen, zatorej kar v zračne višave!

Kratek je bil polet, toda siloviti vetrovi sunki so se nevarno poigrali z našo ptico, katera je, meni prav na uslugo, morala dvigniti zalet v velikem loku nazaj proti mestu, tako da smo zakročili ravno čez cel Punta Arenas. Diven pogled je nudilo mesto, obrito ta dan z zlato sončno lučjo, ki se je ljubeznjivo nasmehnila čez trate, bohotno ozelenele v obilju dežja zadnjih dni, med zelenjem pa bele hiše z rdečimi strehami in ravne ulice, katere končavajo v morju, kjer se pozibava med mnogimi ladji mogočna "Alondra", ki je to jutro prinesla množico kongresnikov iz severa. Množica naroda je bila na molih, ki so nam vsi z belim robčkom mahljali v pozdrav. Morda je celo kdo mislil, da nosi naše letalo pričakovanega nuncijsa.

Pognali smo se nad zeleno morje, ki je vse cvetelo v belih penah, pustili smo v hipu za sabo ladjo, ki je naporno rezala čez razbesnele valove; opisali smo še velik lok, v katerem smo premerili vse širine in dolžine mesteca Porvenir, ki ima kakih 1500 prebivalcev.

PRI SINJSKI GOSPEJ.

Porvenir je svojevrstno mesto, ki je zrastle pod rokami grabežljivih iskalcev zlata. Pred 50 leti je treščila v svet novica, da je tamkaj zlato najdišče. Kakor muhe na med so drvelji pustolovci iz celega sveta tjakaj. Zlato tele so ljudje vedno z mnogo večjo gorečnostjo častili in mu mnogo več žrtvovali kot verni kristjani svojemu nevidnemu Bogu in za izveličanje duš.

Koliko zločinov, koliko razbojništva a tudi koliko junaštva je videla v tistih prvih letih ona zemlja, menda ni ohranjeno spominu. Kmalu so zlatarji s praznimi vrečami odhiteli na druge kraje, kjer se jim je obetal zlati lov. Sicer je še nekaj takih, kateri se niso naveličali malo uspešnega brskanja po okolici, toda danes je dežela ostala le še ovčji pašnik. Posebno uspevajo "centoya", to je neke vrste morska zvezda, katero tamkaj love in velja kot izredna slaščica za najbolj razkošne mize.

Lansko leto so zagnali velik halo, da so na otoku

našli tudi petrolej. Trdijo celo, da je to najbolj bogato najdišče na daljnem jugu. Res je to, da v Sprinhill vozi sokoro dnevno tudi letalo iz Punta Arenas, toda vse je še zavito v nekako misterijozno meglo. Zaenkrat čilenska petrolejska industrija še ni dala toliko izdelane nafte, da bi bila za en avijonski polet čez Mageljanov kanal . . . V čilskem parlamentu se zaenkrat še prerekajo o tem, ali naj se rafinerije postavijo v Magallanesu ali pa v centralni deželi . . .

To so bile stvari, katere sem zvedel med poletom. Pristali smo. Auto nas je zategnil takoj v mestece, kjer sem storil prvi korak v cerkev, da vidim kje je imel svoj delokrog skozi celih 10 let naš rojak, salezijanski duhovnik P. Malič.

Skromno svetišče je to, toda božja hiša je, kjer ima Gospod Jezus svoj šotor postavljen zato, da sprejema vse, kateri k njemu prihite. Priporočil sem mu, pač v tem najbolj oddaljenem svetišču, skrbi in težave našega naroda in izrekel se mmu zahvalo, da sem mogel tako daleč srečno prihitei ter poprosil tudi za srečen povratek . . . ne le na sever do Buenosa, temveč, Bog daj da tudi tja daleč proti vshodu, kjer je najlepša domovina vseh domovin, naša ljubljena Slovenija.

Pogledam na okrog. Na levi strani je potegnila nase moj pogled slika . . . Kaj je to? . . . Saj to je pa znan obraz naše nebeske matere . . . Seveda! Saj je to Gospa Sinjska! Slovita Marijina podoba, katero časte Dalmatinci na svoji največji božji poti. Ljubko se mi je nasmehnila mila Mati božja, ki mi je bila kakor nepričakovano pozdrav daljne domovine. Pobožna roka je navila venec cvetja na podnožju Marijinega trona in prižgala lučko, katera naj da Mariji čast in izraz vere v imenu tistih, kateri bi radi prišli, da se ji poklonijo, pa tudi za one, kateri nimajo lepe besede za Marijo in za Boga, kateri ji dajejo grše priimke, kakor ničvredni vlačugi . . .

Torej mora biti tukaj res naših ljudi v izobilju. Cerkev stoji na brežičku. Doli proti morju sem krenil in na prvem pragu, mimo katerega sem šel, me pozdravi žena, ki je prav tisti hip stopila iz hiše.

Ali je tukaj kaj jugoslovanov? sem pozvedoval.

Začudeno me je pogledala. Iz vprašajočega pogleda sem spoznal da mi je hotela reči: dober dan. Pa sem ga ji voščil jaz in že me je povabila v hišo, kjer sem obstal pred lepo podobo Blejskega jezera . . . Seveda je bila takoj miza pogrnjena in tudi na kosilo me je povabila. Ura je bila 11. Toda jaz sem odklonil, kajti hotel sem še koga najti in ni bilo treba iti daleč. Samo kvadro naprej je stala pred hišo na voglu gruča mož. Za njihovimi hrbti je vabila bronasta plošča, ki mi je povedala: "Jugoslovanski dom". Kar hitro smo si podali roke in že so me povabili na čašico rakije, nakar so mi razkazali svoje prostore in obilje zbrane robe, pripravljene za pomoč domovini.

Kmalu sem zvedel, da je ves Porvenir dalmatinski. Tale hiša, ona, tista trgovina, ona čevljarija, tisti mož, ki tamle stoji . . . Vse so sami naši ljudje. Še več: Ko je bila neki dan slovesnost, so najprej obesili jugoslovansko zastavo, potem šele čilensko. Seveda je bilo oko postave zato užaljeno in roka pravice je hitro snela jugoslovansko zastavo in na njeno mesto dvignila čilensko, da je šele pod njeno dobila druga prostora.

Med tem je ura tekla. Pred mano, ki sem se razgovarjal z ljudmi na cesti, ustavi auto. Mož me pozove, pa kar po hrvaško mi pove, da naj pohitim, če ne bom zamudil letalo. Kar hitro torej! V pisarni mi spet prav po domače poda roko uradnik in še drugi pomočnik, vsi po naše. Tako da sem se res uveril, da je Porvenir najbolj čistokrvno naše mesto na tem koncu zemlje.

Kjer je 80% Dalmatincev se pa seveda pač tudi spodob, da je našla svoj prostorček tudi Gospa Sinjska.

PRI SLOVENSKIH JASLICAH.

Če greš v Porvenirju po ulici, si lahko kar gotov, da boš na naš pozdrav dobil naš odgovor. Tudi drugi morajo znati nekaj po naše. Skoro enako je v Punta Arenasu, kjer se je pred 50 leti naselilo kakih 5000 naših ljudi večinoma Dalmatinci, Split, Šolta, Hvar, Brač so kraji ki so se preselili v takem številu tja doli, da so si mnogi tudi tukaj sosedje kot so bili doma. Med nje so se pomešali tudi nekateri španci, Portugalci in Italijani, največ pa je prišlo naroda iz gornjega Čile, posebno tako imenovani "čiloti", to je iz otoka Chiloe, narod, katerega ne pohvalijo ne pri delu ne v družbi. Je neka mešanica bele in rdeče rase, ki žive tistem otoku južno od Puerto Mont, zelo gosto naseljeni in mnogi brez sistematične družinske vzgoje. Zato je v Punta Arenasu lahko prevladal priseljenec iz Evrope, kajti domačin služi večinoma za hlapca.

Seveda je mnogo Dalmatincev odšlo za boljšim zaslužkom na sever. Punta Arenas je bilo zelo privlačno v prejšnjem stoletju, ker je bilo važno trgovsko mesto. Tedaj so namreč mnoge ladje morale tam okoli, ker je bila to edina pot do Tihega Oceana. Ko so odprli panamski kanal, je Punta Arenas doživel strahotno krizo, katera je pognala mnogo ljudi drugam in tedaj so naši rojaki pohiteli proti severu, posebno v Santiago ter še dalje v velika najdišča solitra kot Antofagasta, odkoder so si utirali tudi po tv notranjost kontinenta kot Perú in Bolivija.

Danes je menda še 1200 v mestu živih tisti, ki so prišli od tam. Z otroci pa računajo da je čez 10.000 Jugoslovanov, kateri vsi več ali manj obvladajo hrvaški jezik. V katerokoli trgovino stopiš, lahko po domače dopoveš, kaj želiš.

Toda Slovencev pa tam ni. Samo krščanska ljubezen je pripeljala nekaj naših duš tja doli. To je 10 usmiljenih sester, ki imajo doli dve bolnici in eno sirotišče za otroke, ter č. g. Maroša, doma iz Melincev, salezijanec, ki je naredil v idilični mageljanski deželi tako globoke korenine, kot da je v svoji domači prekmurski zemlji. Njegov nasmejani obraz, njegova ljubeznjivost, njegova neumorna delavnost so mu odprla ne le vsa vrata v mestu, temveč tudi vsa srca. Vsak človek je imel zanj pozdrav in vprašanje, za vsakega je imel on ljubeznjivo besedo in potreben nasvet.

Ali je še kak Slovenec tukaj, sem vprašal?

Bolje, da o tem ne govorimo, je menil gospod Martin. Od 50.000 rojakov, ki jih je pred vojno vzela tujina je mnogo smeti. Morda jih je tujina pokvarila, ker si pač ne morem misliti, da bi dobra slovenska mati odgojila slabega otroka . . . Neki dan sem se srečal z enim, in še preje se tudi enega spominjam, toda na mojo prijazno besedo je imel le "porco . . ." in ga nisem več videl, čeprav sem ga ljubeznjivo vabil . . . Eden je, katerega sem obvestil o Vašem prihodu, pa menda je moral ven na striženje ovac, če ne bi se že kaj pokazal . . .

Pa bomo vsaj mi, kar nas je tukaj poskrbeli za to da se zberemo in slovenske litanije zapojemo. V nedeljo popoldne bo to pri naših sestricah v bolnici . . .

Kongresni dnevi so tekli. Tisočglave množice so se zbirale k zborovanjem. V četrtek 7. febr. je bilo povedano zares, danes ob 3 uri. Zato sem pohitel iz Porvenirja in prišel pravočasno na mesto. Silna množica naroda je čakala. (Ko je prišel prezident republike, se ni zbralo niti pol toliko ljudi). Pa je bila pap. legatu grda ne le 1200 km dolga vožnja skozi viharno nebo, temveč še slabši je bil pristan. Hidroavijon se je trma-

sto pozibaval in suval pod udarci valov, tako da so imeli 2 uri posla najbolj spretni pilotje, da so varno spravili na suho došle slavnostne goste, katere smo potem v veličastnem sprevedu spremili na kraj zborovanja.

Pa o tem kaj pozneje. Kot slovensko meddejanje imamo slovenske jaslice.

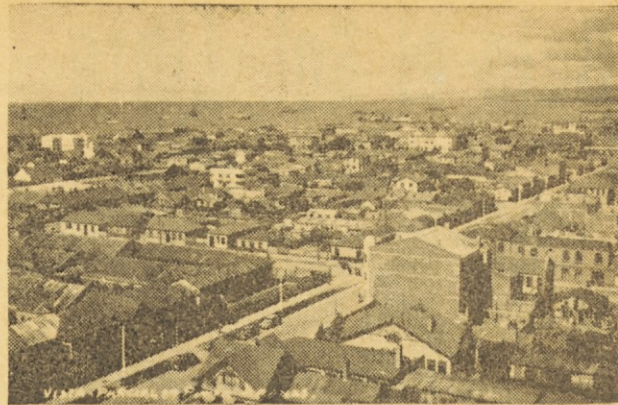
Kakšnega opravka sem imel z njimi. Skoro da je bilo moje potovanje podobno Jezuškovemu begu v Egipt. Le s to razliko, da sem to pot moral jaz nositi oslička in Marijo ter svetega Jožefa . . . Niso mi delali nadleže s kričanjem in prerivanjem, ker so bili dobro zapakirani. Ali je bilo kraljem kaj zoperno, da so morali deliti ubožstvo in skromno tesno bivališče v zaboju skupaj s pastirci, o tem nisem slišal nobene pritožbe.

Kar me je imelo je bilo to, če me ne bodo na potu kaki "razbojniki" v carinskih oblekah postavili v kak neljub položaj radi potnega dovoljenja. Ne morda ker bi zahtevali potni list za vsakega posebej, temveč ker bi jim vtegnila priti v glavo muha, da so tiste figure "umetnine" . . . Prav zares: mislite si osliček, kamela, voliček, ovce . . . gotovo da so umetni in umetniki! . . .

Pa ta skrb je bila odveč. Oko postave se ni zanimalo za moje popotnike v zaboju. Rekli so da to niso ne revolucionarji ne vojni kriminali, da imajo v svobodoljubno deželo Čile odprto pot.

A ostala je še druga skrb. Čeprav niso revolucionarji ti božični popotniki, lahko se jim vendarle nehote kaj nevsječnega pripeti. Kaj pa če je kdo med tem ob roko, nogo ali morda celo ob glavo? Le kaj naj še dela v jaslicah voliček, ki nima gobca, da bi dihal in grel Jezuščka? In če bi se Jezuščku samemu kaj zgodilo?

Torej vse to bomo slovesno ugotovili! Kakor na Miklavževo jutro nekoč v zorni mladosti, so žarele

Punta Arenas — Pogled na mesto

dobrim sestram cči, ko smo odprli zaboj . . . Kdo se bo prvi pokazal? . . . Ovčarski pes! Prav je tako. Dobro je varval sebe, ker je ostal cel.

Za njim je prišla kamela . . . Nak, to je pa narobe! Saj so kralji najzadnji prišli! . . . Pa že se je prikazala štalica, Jezušček, Marija, Jožef, pastirci, žena z vrčem, ovčke . . . Vse celo, vse nedotaknjeno . . .

Tukaj so jaslice. Živijo! In kako lepe!

Saj so jih preje tudi imele. Toda dobil se je hudobni herodež, kako naj mu pač rečemo, ali pa je bila morda herodijada, ki je stregla po življenju ne le detetu nego celim jaslicam. Zginile so neznankam!

Sedaj pa jih imajo dobro nadomeščene.

V nedeljo bomo pa napravili poseben praznik ob teh "slovenskih jaslicah". Bomo jih blagoslovili in zapeli bomo, kot da smo doma na sveti večer, čeprav bo tisti dan 10. februarja.

SI EL LE DIJERA . . .

El desaliento que se apodera de su ánimo, al encontrar la casa desierta cuando regresa fatigado de la tarea diaria.

Lo desagradable que le resulta el que esté siempre acompañada de una amiga o pariente.

Lo inoportuno que es hablarle de problemas monetarios a la hora de comer.

La violencia que se hace cuando ella reprende a los criados en su presencia.

El poco tacto que demuestra expresando las "manías" de su marido en presencia de personas extrañas.

Lo molesto que resulta esperarla una hora o más cuando se citan en el centro.

La humillación que se le infiere alabando el zorro que le dió de regalo de Navidad el esposo de su amiga, cuando él ha trabajado horas extra para obsequiarle una caja de bombones.

SI ELLA LE DIJERA . . .

Su desilusión cuando ha preparado su plato favorito y él come con los amigos.

El desaliento que le causa quedarse arreglada para ir al teatro porque él tiene "trabajo extra".

La pena que siente cuando él no repara en la blusa que confeccionó para agradarle.

VSEM ROJAKOM SLOVENCEM
je na razpolago

ESTUDIO JURIDICO ESLOVENIA

Diagonal Norte 1119, P. 8. Escrib. 823
Od 18-20 ure — U. T. 35-6243

David Doktorič:

čeprav v nebesih kraljuje,
kot dete tu v jaslih leži.

DETE TO NAM ROJENO

Z rajske božje višine
sem v revno dolino solzá
sred temne nočne tišine
Beseda med nas je prišla.

Sporočá nam angelsko petje
težko zaželjeno novost,
spolnilo se je razodetje,
človeštvu spet síje radost.

Bog, ki svet napolnjuje,
se v bornem hlevu rodi,

Beseda, si človek postala, —
o sveta in srečna skrivnost!
dolgove nam boš poravnala
ti sama neskončna Modrost.

Dete to nam rojeno
je Bog naš neskončne moči,
po Njem je vse narejeno,
le v Njem vsako bitje živi.

Pod to le podoba otroško
zdaj skrivaš svoj božji sijaj, —
da uživalo naše ubožstvo
bo večno te, sprejmi nas v raj!

Lo desagradable que es que él encuentre la comida mal hecha en presencia de invitados.

Lo insoportable que es saberlo en el box cuando ella cuida al nene enfermo.

La pena que siente cuando la pone en ridículo contando sus pequeñas deficiencias.

Lo insoportable que le parece el que le ponga como ejemplo a su madre o hermanas.

El poco tacto que demuestra encontrándola mal arreglada en presencia de la amiga más envidiosa.

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE

A d v o k a t

Posredujem v vseh pravnih zadevah kot zapuščine,
odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 No. 833 - La Plata
U. T. 38 - 2258 Tel. Paz 2664

Bajo el Sol Libre

VIGESIMO PRIMER CAPITULO

(Continuación)

Al amanecer siguiente el ejército emprendió la marcha rumbo al norte, hacia el Danubio. Arreaban delante de ellos al ganado; una larga hilera de prisioneros cargaban cereales, géneros, armas e instrumentos. Sin preocupaciones, tranquilos, sin temor partían hacia su hogar los eslovenos ebrios de victoria y satisfechos por el botín aprehendido.

Iztok no partió con ellos. Reunió cincuenta de los mejores jinetes y fué con ellos hacia el oriente, en demanda de Tuñús. Radovan había calculado que en diez días podía ya volver de Bizancio, porque desearía llegar cuanto antes junto a Liubíniza.

—“¿Y a dónde irás tú, padrecito?”

Cuando ya todos montaban sus caballos y el último grupo de soldados se perdía en la lejanía, Iztok indagó al músico: “¿Vuelves al castillo? ¿Vienes con nosotros? Nos serías de utilidad.”

Radován, cambiado en un traje nuevo, suelta la trenza en la que había reunido sus cabellos, libres ya de grasa, con una corta barba blanca, cargado con un gran fardo y su infaltable cítara, respondió rápido y claramente:

—“No voy al castillo y no voy con ustedes.”

—“¿Por qué no? ¡Te queremos, padrecito! ¡No pasarás apuros!”

—“No iré al castillo, porque un músico no puede ir en compañía de gritones tan destemplados. Me ensordecían. Y no voy con ustedes porque piensan atacar a Tuñús. Y es demasiado grande mi odio hacia ese maloliente. ¿Quién podría detenerme al verlo? Le robaría el placer a éste”, — mostró a Rado — “que es el único que tiene derecho sobre ese perro voraz. Perún los acompañe. El juglar sigue su camino. Si parten hacia el sur, nos volveremos a encontrar. ¡Por los dioses, entonces será grande nuestra alegría!”

El juglar hizo un gesto de despedida y partió, en alegre galope, hacia el suroeste.

Los guerreros miraron tras él. No se volvió. Pensaba en el engaño sin arrepentirse:

—“¿Yo volverme al castillo? ¿Yo ir con ustedes, jóvenes lobos? ¡Oh no! Radován no tiene inútilmente sabiduría en su cabeza. Estoy tan cerca realmente de Epafrodit que . . . ¿cómo ir al castillo en busca de leche cuajada o, lo que es todavía mayor locura, a ponerme bajo la nariz de los hunos? No perdí la razón. ¡A él!”

Hostigó al caballo y silbó una canción alegre.

Iztok, Rado, y los soldados esperaban ocho días a Tuñús junto al camino que venía de Bizancio. Iztok vivió esos días los halagos del jefe. Pequeña era su legión, apenas media cohorte. Pero lo obedecía ciegamente. Ni siquiera un pensamiento contra las órdenes de Iztok se atrevía a surgir en las mentes de esos héroes. El joven Svarun pensó en las largas guardias y las cabalgatas: ¡dos grupos de tales guerreros! ¡Ja! Golpearía las puertas de la ciudad. Los cascos resonarían por la calle central de Bizancio. Los caballos de los eslovenos se dispersarían delante del hipódromo.

—“¡En esos momentos no quisiera ser Emperador! Y mejor sería para la Emperatriz ser una vendedora de flores griega en el Kampo, y ofrecer su mercancía a los oficiales palatinos.”

Empezó el noveno día de vigilia y espera. De todas partes volvían los mensajeros y observadores enviados. Trajeron sólo malas noticias. El campamento de Tuñús estaba vacío, quemado, tal como lo habían dejado los eslovenos. Grandes grupos de Antos traspasaban el Danubio. Desde oriente amenazaban los varhunos. Alguien llegó a saber que el ejército de los hérulos se había levantado contra los eslovenos. Sólo de los hunos, de Balambak, de Tuñús, no había huellas.

Iztok quedó preocupado.

“¿Que los Antos traspasen el Danubio? ¿Hermanos, esto es traición?”

—“¿Traición?”, murmuró el pelotón y se asombró.

“Tuñús estaba en Bizancio, el paso de los Antos es trabajo suyo. Si se mueven los hérulos es porque los instigó el Emperador. Sus tierras son ricas y extensas. No intervenirían en la guerra. Hermanos, las hechiceras todavía no cortaron la vida de Tuñús. ¡Debemos volver a casa! ¡Nuestra tierra está en peligro!”

Sólo en el rostro de Rado brilló por un instante la contrariedad. Pero fué muy rápido. Enseguida bajó la cabeza. El pelotón volvió los caballos y partió tras Iztok hacia el norte, al Danubio.

En un trote ligero iba la caballería silenciosa y pensativa, detrás del comandante. En todas las almas reinaba una tristeza muda, una disconformidad. Debían volver con las manos vacías. Habían perdido inútilmente el tiempo, inútiles fueron las noches pasadas. Tuñús estaba quien sabe dónde, contando el dinero de la traición, que le diera el Emperador. El más apenado de todos era Rado. Sin pensamientos, sin esperanzas, miraba quieto y mudo las crines del caballo. La mano no sostenía las riendas. El caballo iba tras los otros, como si no tuviera dueño que lo guiara. Como el joven esloveno no había podido transformar en la lucha su amargura por la amada perdida, y llenar el alma hambrienta aunque fuera con los hilos de sangre enemiga, se habían caído sus alas como a un halcón enfermo, y así iba sobre su montura. A pesar de cuanto amaba a Iztok, a veces forzaba su corazón una comprensible envidia.

—“¡Irene está salvada! ¡Y Liubíniza tal vez tomada prisionera, tal vez una esclava castigada y maltratada! ¡Morana, dame sangre! ¡Perún, dispersa la guerra sobre el mundo!”

Sombrió, miró el grupo y posó su vista sobre Iztok.

Pero tampoco la cabeza de este estaba erguida, alegre y orgullosa. Lo acompañaban las victorias; bajo el escudo guardaba la carta de Epafrodit, sobre el corazón lleno de amor, pero no estaba la hermana. Y pensó en las lágrimas del anciano Svarun cuando volvieran al castillo sin ella. Y como si toda su dulzura se transformase en amargor, el pesimismo lo acompañaba aún más pensando en lo que había sucedido con el ejército esloveno, temía por él. Si lo habían atacado los hérulos? ¡Estaría deshecho! Sin jefes, grupo de ovejas, manada de fieras, adónde podría ir, qué podría hacer? Un oscuro presentimiento se apoderó de sus pensamientos. Cada vez más pesado se le imponía ese presentimiento.

Pernoctaron en el bosque.

Nadie encendió fuego. Hablaban con susurros de dos en dos. Claramente se oía el masticar de los caballos que pacían. Pronto se durmieron, sin vigia. Aún el mismo Iztok durmió tranquilo, aunque lleno de pesares. Sólo el anciano Jarozir se apoyó sobre un haya, inclinado contra la fuerte espada, y así pasó la noche semidormido y semidespierto.

Cuando al día siguiente el sol se acercaba al mediodía, apareció ante ellos la lúcida corriente. Iztok ordenó desmontar y llevar a los caballos a la sombra de un bosquecillo de robles, a cinco de los soldados, con Jarozir al frente, les ordenó ir a buscar embarcaciones.

El anciano esloveno se dirigió al Danubio, mientras el resto de los guerreros aguardaron en la sombra del bosque.

Aún no había pasado una hora cuando sintieron un ruido sordo. Por entre la alta hierba apareció la cabeza de Jarozir, que llegó arrastrándose sobre sus pies y manos, hasta los compañeros, para susurrar:

—“¡Tuñús!”

Todos se estremecieron, todo pareció cambiar entre los soldados cuando oyeron esa palabra. Rado saltó como una fiera cuando se le acerca la presa.

—“¡Al suelo!”, ordenó Jarozir.

Arrastrándose llegaron todos hasta el centro del bosque,

donde estaban los caballos. Cuando fueron bien ocultos, habló Jarozir.

—“¡Los hunos llegan embarcados en los botes! ¡El manto rojo es agitado por la brisa!”

—“¡Maldición!”, exclamó Iztok. “¿De dónde vienen? ¿Tal vez del castillo? Fué a buscar a Liubíniza. ¡Morana! ¡Mi padre! ¡A los caballos! ¡Que no se escape ninguno! ¡Están designados por la muerte! Jarozir, ¿dónde quedaron los otros cuatro?”

—“Se escondieron entre los arbustos. ¡Así lo ordené y volví solo, para que no nos vieran!”

—“Hiciste bien. Que cada cual se elija a su huno. ¿Cuántos son, Jarozir?”

—“Tal vez treinta. Puede ser que alguno más. No lo sé exactamente.”

—“No importa, aunque los haya cien, ¡Tuñús debe caer!”

—“¡Sólo por mí!”, exclamó Rado, que temblaba de coraje.

—“No sé, amigo, ¡es un gran guerrero! No podrás solo.”

“¡Por Perún, lo haré!”

Los arreos de los caballos estaban listos, la visera baja, la espada de Jarozir ardía en el aire hecha centellas.

Esperaron largo tiempo. Los caballos comenzaron a golpear impacientes el suelo. Los jinetes los retenían, murmurando entre sí, y esperando con mayor impaciencia que los corceles. Sólo Iztok estaba en los lindes del bosque, en una zona tupida, desde donde vigilaba la orilla y observaba los movimientos de los hunos. Cuando tras un largo rato de espera alcanzó a ver el manto rojo, llevó la mano al casco para comprobar si estaba bien sujeto. Presintió mucho y duro trabajo.

Los hunos saltaron de las embarcaciones detrás de Tuñús, diez... veinte... treinta... y otros cinco. Iztok vio cómo Tuñús tuvo que obligar a su caballo a ir hacia la izquierda, pues, acostumbrado a ir siempre en dirección contraria lo había llevado hacia allá.

—“¡Viene hacia nosotros!” Un verdadero escalofrío de terror lo inundó, ante el posible encuentro. Esperó todavía unos segundos y luego se deslizó entre los arbustos hasta sus compañeros.

—“¡Jarozir y otros cinco atacarán los primeros! ¡De ese modo los hunos no se asustarán y no huirán! ¡Apártense de Tuñús! Rado y yo nos ocuparemos de él. Cuando se inicie la lucha, ¡saltaremos todos!”

Apenas había dado esa orden cuando se vio aparecer un caballo. Jarozir retuvo el suyo. Pero en ese momento se desligaron de la espera soldados y caballos.

Como si se desatara una tempestad, los guerreros se abalanzaron tras Jarozir, contra los hunos. Con ímpetu incontenible atacó el anciano el primero. La cabeza degollada de un huno rodó por el suelo. Como si tocaran los cuernos, aullaron de pronto, todos a una, hunos y esloveos. La estepa retumbó cuando los caballos chocaron entre sí, y se encontraron los aceros. Los hunos no perdieron ni un segundo para sacar sus espadas. Los últimos jinetes arrojaron contra los esloveos sus lanzas, dejando así a tres de ellos sin cabalgadura. Unas ochenta espadas revoleaban en el aire, las ascuas se desprendían de ellas, en la blanda estepa se desarrollaba la lucha entre los mejores guerreros de esa región del Danubio. Se golpeaban los yelmos, crujían los escudos hunos, miles de burbujas parecían surgir de las espadas bajo los

Rado se abalanzó sobre Tuñús

rayos del sol, se encontraban las parejas de guerreros, luchaban y saltaban, arremetían y atacaban las cabezas, buscaban los pechos — ¡sangre saltaba y corría sobre los flancos de los caballos, que se enardecían como sus jinetes, llena de espuma la boca, encabritados, castigando el suelo con los cascos.

Rado se abalanzó, como diabólico lince, tras el manto rojo. Iztok lo siguió. Arremetió contra Tuñús con la espada, y silbó el aire cruzado por ella. Pero Tuñús aguardó el ataque con tanta despreocupación, con tanta sangre fría, como si lo intentara golpear un pastor descalzo con su palo.

Zrr-ink!

Rado quedó sin espada. Tuñús se la arrancó y al mismo tiempo le alcanzó el yelmo, dejando en el metal dorado una hendidura. Rado saltó de impaciencia. En un momento Tuñús alargó el brazo y volvió el caballo, dispuesto a hundir su acero en la espalda de Rado. Pero la espada de Iztok cayó en el medio y evitó el golpe. Tuñús se volvió rápido como el pensamiento. Su ojo, que había visto ya tantos hilos de sangre correr sobre su cabeza, reconoció bien pronto que tenía frente a sí al más peligroso de sus enemigos. Ambos caballos se encontraron, como si los corceles comprendieran que se iniciaba la lucha entre los dos más enconados enemigos. Resonó, partido el aire por los resplandores. Dos cabezas se vieron envueltas en serpientes de luz que dibujaban las puntas de sus armas. El sudor cubrió ambos rostros. Tuñús comprendió que esos segundos significaban su vida o muerte. Por un momento soltó las riendas del caballo, y en el momento álgido de la lucha, alargó la mano en busca de la lanza para arrojarla en Iztok. Entonces gritó Rado:

—“¡Déjalo! ¡Perro!”

Sin espada, se arrojó con su caballo contra el de Tuñús, lo levantó con sus brazos en vilo y dos cuerpos rodaron sobre el pasto trabados en lucha, mientras dos caballos corrieron sin jinetes por la estepa. Rado apretaba a Tuñús como una tenaza. En sus manos se vieron los reflejos de un cuchillo, mientras un surco de sangre brotó del cuello del caudillo huno.

En el campo de batalla, yacían todos los hunos y quince esloveos, a pesar de que estos tenían sus cabezas protegidas por yelmos. Respetuosamente paseó Iztok entre los cuerpos:

—“¡Morana, qué buenos guerreros!”

Traducción de DARINKA CEHOVIN.

ŠTUDIRANJE V TUJINI. Kdor hoče iti iz Jugoslavije študirat v inozemstvo, mora imeti odobrenje od centralne oblasti, ki ga da samo zanesljivim komunistom.

"NAPROZA". Beseda pomeni Nabavna in prodajna zadruga.

"Naprobe" nastajajo iz privatnih trgovin. Dostikrat je dosedanji trgovec, namesto lastnik, poslovodja "Naprobe". Tako beremo v "Slovenskem poročevalcu", da je na primer naenkrat 14 trgovin v

Mariboru in okolici bilo spremenjenih v "Naprobe".

"Naprobe" imajo danes 384 poslovalnic. Na videz je to združništvo, v resnici pa prehod v popolno kolektivizacijo.

NA-MA. To pomeni NArodni MAgacin ali državna trgovina. V večjih mestih ni toliko trgovin "Naprobe", ampak so kar čiste državne trgovine. Večje trgovine so večinoma razlastili in se polastili premoženja ter tako ustanovili NA-MA, ka-

terih je že precej v Ljubljani

V KRŠKEM je bil kulturno-prosvetni festival. V medsebojnem tekmovanju igral-skih družin je bila najboljša dramska skupina iz Rajhenburga z Borovimi "Raz-trganci". Druga je bila skupina iz Sevnice. Prvi med sedmimi pevskimi zbori je bil zbor iz Senovega, na drugem mestu pa zbor iz Vidma. Istočasno je bila v Krškem slikarska razstava slikarjev Stiploška in Stevička.

BATE. Piše župnik Zaverl Alfinz. Od Od Nemcev je bilo ubitih v Batah 6 oseb, požgani pa 2 hiši. Na Banjščici požganih 13 hiš in od Nemcev ubitih 8 oseb. V Lokovcu požganih 41 hiš in 10 ubitih. Gozdovi so polni mrličev. Duhovnikov je bilo na Primorskem ubitih 7, pa še vedno kakšen zgine. Tako je nedavno zginel dekan v Kanalu in župnik iz Gornjega Polja, ki se je vračal iz shoda v Marjinem Celju, ki so ga oktobra našli mrtvega.

Jožef Markič je zgubil 2 sinova. Nemci so ubili Jožeta pri Grgarju 4/10 1944, Florjan je pa utonil 21/7 45 v Soči. Oba sta pokopana na domačem pokopališču.

UREDBA O KMEČKEM DELU. Izšel je zakon, kateri določuje plače kmečkim delavcem, katere deli zakon v dlnarje, mesečne in sezonske delavce. Za navadna dela se določa 5—6.50 Din na uro, za težka dela 6.50—8.50, s posebnim strokovnim znanjem 8—11 Din na uro, in sicer — brez hrane. Za to se dela račun posebe. Mesečne plače so določene: pastirji in hlapci 1480—1850 Din na mesec, boljši delavci 1850—2400 Din. Če je s hrano se primerno zniža plačilo. Delavni čas je v poletnih mesecih 14 ur, med katerimi je 2 uri počitka, zimsko delo 9 ur. Jeseni in pomladi 12 ur.

KMEČKI GLAS, tednik, kateri naj bi nadomestil Domoljuba se tiska v 7000 izvodih. Pa se pritožuje, da ga slabo plačujejo. Kakor vse časopisje je seveda tudi ta v rokah KP. (Domoljub je imel do 70.000 naročnikov).

AGRARNA REFORMA V LOGATCU je razdelila prizadeto zemljo med 950 interesentov. Kmečki glas piše, da se je na okrajni skupščini ugotovilo, da je zemljo dobilo med temi 300 takih, katerim ne pristaja.

LETINA V LOŠKI DOLINI. Letos je rjava hrošč napravil zelo mnogo škode. Je malo koruze in krompirja. Ajdo in sadje je po mnogih krajih stolkla toča. Ota-ve je zelo malo.

PLANINSKEGA VESTNIKA ni več. Nadomestil ga je mesečnik "Gore in Ljudje" kot glasilo "Planinskega društva Slovenije". **ROBLEKOV DOM** na Begunjsčini je bil obnovljen.

KRŠKO, SV. DUH - ČEŠNICE, piše Angela Mirt, da je bila njena družina med vojsko tudi preseljena v Nemčijo in doživela mnogo hudega, ona je bila pa prav tedaj bolna in je ostala doma ter nato služila kot bolničarka pri zdravniku . . . Ko so se vrnili, so našli vse prazno in brez oken. Tako so preživeli zimo . . . Brat Lojze je šel pred dvema mesecema v tujino za kruhom. Me štiri dekleta služimo v drugi vasi. Pridemo vsako needljo domov. Zasluži se pa samo za toliko, da moremo preživeti mater in druge doma. Jaz se bom kmalu poročila. Venec si bom spletla iz rož, ki bodo takrat na travniku. Obleko si bom pa osnažila staro, ker za novo ni denarja.

DOBOVA PRI BREŽICAH. Na splošno je zelo vničeno, a nekateri so na boljšem, ker so Nemci med tem mnogo starega podrli in zidali nove domove. Mline in žage so preuredili po nemškem sistemu. Miha Hotko je našel svoj mlin polen lesa in moke, ko se je vrnil domov. Pri Kovaču izgleda kot marof. Okoli Dobove izgleda sedaj celo mesto. Obrež in Dobova vse do Bukovška je ena sama dolga vas, ker so skoro na vsaki njivi zgradili kako hišo. Gaberje so največ trpele od bombardiranja. Postaja v Dobovi je razbita, Kapelica tudi. Oberška kapelica je veliko prizadeta. Letos smo po 6 letih spet imeli telovsko procesijo, ki jo je vo-

dil brežiški gvardjan. Samostan so Nemci porušili. Frančiškani so bili pregnani in mnogi duhovniki, ki so se zatekli na Hrvaško, kjer jih je nadškof Stepinec vzel v varstvo pred Nemci in ustaši. V naši cerkvi delamo Mariji sedaj tak tron, kot ga ima na Svetih Gorah. Iz mihavške kapelice bodo vzeli Marijo in jo prenesli nazaj, kamor je nekoč priplavala od podonjvi v Dobovi.

MONS. DR. STEPINCA, zagrebškega nadškofa so prepeljali v zapore v Lepoglavi.

MONS. UJČIČU je oblast zabranila obisk v Bačko, katera je njemu izročena v duhovno oskrbo. Dr. Ujčič je Slovenec iz Kopra in je nadškof v Belgradu. **MARIJINO ČEŠČENJE V JUGOSLAVIJI.** Poročila iz Zagreba pravijo, da je ob priliki zagrebškega procesa romalo 50.000 ljudi peš na božjo pot v Zagorje k Mariji Bistrici.

Tudi v Sloveniji je Marijino češčenje v teh letih silno napredovalo. Podoba Marije Pomagaj je še v Ljubljanski stolnici, kamor sedaj hitijo verniki polni zaupanja.

DR. ALOJZIJ VORŠIČ, celjski župnik je bil na zahtevo jugoslovanskih oblasti zaprt v Celovcu. Je namreč med begunci. Angleži so zadevo preiskali in ga izpustili, ker se je izkazalo, da je bila ovadba obrekljiva.

V AMBRUSU NA DOLENISKEM je imel letos zlato mašo župnik Ivan Žavbi, doma iz Blagovice pri Moravčah.

NOVE VOLITVE se bodo vršile v Jugoslaviji in sicer za pokrajinske zbornice. Tudi to pot bo ena sama volilna lista s kandidati, katere odobri komunistična stranka.

KOZANA PRI GORICI. Ko se je v oktobru začel na Primorskem pouk, je zavezniška oblast imenovala učitelje. Ko so 15 okt. prišli trije učitelji iz Gorice, jih je obkolila skupina domačinov pod vodstvom Angela Prinčič, ki je načelnik komunistični unije v Kozani in jim prepovedala vršiti pouk. 7 fantov so na to aretirali. Ti so izjavili, da ne sme biti učitelj, kdor ne pripada k antifašistični italijansko slovenski uniji, zato so poslanim učiteljem zabranili v šolo.

ŠOLA NA OPČINI in drugod v coni A. V slovenski šoli na Opčinah v 3. in 4. razredu je bilo vpisanih 38 otrok. Učitelji so prišli v šolo pod protekcijo policije. Prvi dan so prišli vsi otroci v šolo, drugi dan jih je prišlo 21, tretji dan 7, četrti dan 5 in peti dan — nobeden. Zavezniška vojaška oblast je odprla 167 slovenskih šol v 150 vaseh in mestih v okolih Gorica, Trst, Pulj. Tekom poletja je trenirala 472 učiteljev, polovica od teh so bili izraziti komunisti.

Toda učitelji v dvajsetih izmed 43 vasi v tržaški okolici, si ne upajo v šole, ali pa pridejo samo pod protekcijo policije.

POŽAR V TURJU NAD HRASTNIKOM. Dne 30. avgusta je izbruhnil velik požar. Uničil je 28 hiš in gospodarskih poslopij. **NOVA RAZDELITEV SLOVENIJE.** Slovenski narodni osvobodilni svet je potrdil zakon o novi upravni razdelitvi Slovenije. Novi zakon določa 1119 krajevnih ljudskih odborov (nekdanj občine). Največ krajevnih ljudskih odborov ima mariborsko okrožje in sicer 475, ljubljansko okrožje jih ima 240, novomeško 229 in celjsko 175. V tem številu niso mesta: Ljubljana, Maribor in Celje.

PONAREJEVALCI DINARJA. Ljudsko sodišče na Sušaku je 25. septembra izreklo razsodbo proti skupini ponarejevalcev dinarja in tihotapcem. Ponarejene bankovce so uporabljali za nakup tuje va-

lute. Ljudsko sodišče je vse obsodilo na smrt z ustrelitvijo in na zaplembo vsega premoženja šest obtožencev.

MELINCI - PREKMURJE, Prejel č. g. Maroša. Zdad pa eno zelo žalostno vest. Dobil sem pismo iz Jugoslavije. Vojna nam je iztrgala kar tri prelube brate. Oče in mati so še živi kakor tudi sestra in najmlajši brat. O enem izmed treh se od decembra 1942 ni čne ve. Moral je na rusko fronto, ker so ga gnali Ogri. Do decembra je še pisal domov potem pa je izginila vsaka sled za njim. Lahko si predstavljate žalost domačih. Prosim da se jih spomnite pred Gospodom.

Sestrična Marija Maršič, šolska sestra ki je delovala z Monsignorom Kerecom in se je vrnila v Jugoslavijo mi tudi piše, je doma na Melincih, oziroma v Lendavi kjer imajo šolske sestre hišo. Drugih novic mi sploh ne dajo. Samo zelo želijo da bi se kmalu videli.

Iz Trsta mi pa piše advokat Duh Martin, moj tovariš iz Melinc, begunec z ženo in tremi otroci, ter me prosi da bi ga z družinico na kak način v Ameriko spravili.

LOKAVEC pri Ajdovščini. Imena nekaterih od 40 zgubljenih Lokavcev. Donče je padel v Nacetovu Gmajni. Lokarjevi od Čohov štirje, Ladi Šelkov, Drejšek Kmetov, od Kovača, Karlo Ozipk, Milko Žefin, Benko Benjotov, Mirko Kristjanov, Miro Rezen, Miha dva, stari od Slokarjev in še drugi.

Pžganih je veliko vasi: Cesta, Zapuže, Gora, Lokvi, Rihemberk doljni. Lokavc ni požgan. Samo ena hiša pri Štakarjevih in Jožeta Cunka. Rolihovše je tudi požgano in sicer žaga, magacin in štala. V Nemčiji je tudi umrl Edvard Zunkov.

Mnogi ljudje prejemajo iz Amerike pakete.

BUKOVO PRI CERKNEM. Piše Helena Jeram ssetram . . . Za nas ni hudega. Imamo vsega za potrebo, obleke in hrane. Ni treba pošiljati, ker se lahko izgubi. Draginja je pa velika. Pogonova mati je še živa in še pride k maši. Jernejška so internirali, pa je prišel iz Nemčije. Sina pri Pogonu so ubili in je sedaj samo še ena hčer . . . Marička v Tesni je tudi zgubila mlajšega sina, Angela nima več moža. Padel je v partizanih na Kranjskem . . . Vsi smo vsak dan čakali kdaj nas ubije in nam požog in je čudno da smo ostali.

Oče je dobil denar, ki si ga poslala. Moral je iti gor v Idrijo. Tako je bil vesel, da ima sedaj nekaj za tobak. Imela sem kosce v senožeti in me stane 600 lir. Hrano dobimo na karte. Ljudi ni za delo, ker možkih toliko manjka, in žensk tudi; šihti so danes veliki, dohodkov ni, podpore pa ni nobene . . .

Od kakšne bolezni je umrl mož Rozine Lukmanove (Berlot)? Na njenem domu je po navadi. Oče je še živ. Frence je prišel od vojakov. Je poročen z Ivanom Božičevo, Angela in Lojze sta pri Zankukari. Lojze in Tine sta bila v internaciji. Tine je umrl, ko je prišel domov. Pri Seljaki so delali grunte kar naprej; sta tam dve Maruščevi . . . Prej so imeli 12 glav živine, sedaj imajo še 6, ker so kmetje morali veliko živine dati. Andrej se je vrnil domov.

Tonček in Stanko Špik, brata Cirilova, sta tudi v večnosti. Stanko je bil na Sardiniji. Ko je šel domov so ga pri Gorici dobili partizani in je ostal pri njih, je bil ranjen in je prišel domov. Ko je ozdravel je moral spet k njim v Čepovan, kjer je vozil kamijon, pa je enkrat po nesreči narobe zapeljal in je bila nesreča. Potem so ga ustrelili, Duhovnik iz Čepo-

vana je pisal, da je bil lepo pripravljen.

Tončk je bil tudi v Italiji, kjer je šel k Osv. Fronti. Potem je padel v Dalmaciji.

V Vrhu, v Pušniku je bila ubita bajtrščna Roza. Sina Stankota še ni iz Italije.

En dan je bilo veliko partizanov v vasi, pa je nemški aeroplan vrgel bombe. Ena je padla na hišo pri Krničku, je posula in ubila mater, nevesto, otroka in Franceta Moharjevega. On je prišel domov na razvaline in na grobe. Cerkev na Ponikvah je porušena in nekaj hiš. Mrak je ubit. Albin je duhovnik, ta mlajši tudi študira za duhovnika.

Nemci so enkrat odpeljali 4 ženske, potem so jih v Žabčah v Kramarski hiši s hišo sežgali. Kramar je zbežal, pa so ga Nemci tam v Jesenicah ubili.

ŠENTVIVKA GORA. Na Pečinah je padlo okoli 40 ljudi v Trebuši 30. Šebrelje vse požgane. Na našem pokopališču je obilo tujih ljudi pokopanih. Vse po grmeh so grobovi. Kakor živali so pokopani ljudje. Za lakoto pa nismo umirali. Pa če bi ne prišel konec, bi pa. Ko so vsi kmetje imeli še samo po eno kravo je bilo konec vojne.

Sedaj nobeden ne gre služiti, ker se ne zasluži toliko, kolikor se na obleki raztrga. Če si doma je pa vsaka cunjica dobra.

Kakor je sedaj po naših krajih ni vredno živeti. Samo delati moramo, pa nimamo nič, pa do smrti bomo že preživeli . . . Kdo ve, kam nas še popelje pot. Morda pridemo še v Ameriko. F. in A. vprašata, če se tam dobi kako delo, ker bosta šla tja, če se dobi dovoljenje, ker tu za mlade ljudi ni življenja. Bomo morali vsi po svetu za kruhom.

PTUJ. To mesto je znano kot ena najstarejših naselbin na slovenskih tleh. Ptujski starinoslovski muzej je bil že preje zelo bogat. Letos so spet pričeli z izkopavanjem starih grobov na gradu in so našli nepričakovano mnogo zanimivih starin. Izkopavanja vodi muzejski kustos dr. Korošec.

BORŠT PRI TRSTU. Trije mladeniči iz Ricmanj so vdrlji v obcestno kapelo Srca Jezusovega in so razbili kip in križ. Storičle so našli in so morali poravnati škodo, toda bogokletstva, ki so zagrešili s tem niso poravnali. Izgovarjajo se da so bili pijani, Včasih so se pijanci pred božjim znamenjem spoštljivo odkrili kljub pijanosti!

DOLINA PRI TRSTU. To je zona A. Tam ima tržaški škof nekaj zemljišča, katerega imajo domačini v najemu in odrajtajo dogovorjeno najemnino v blagu. Ko je prišel škofov pooblaščenec letos po krompir in koruzo, kot dogovorjeno, je "ljudska oblast" izdala odredbo, da se prepove izročitev krompirja, kar je izzvalo precej velik javen spor. Zavezniška oblast, ki je tamkaj, se za zadevo ni hotela nič pozanimati.

OBNOVA GORIŠKE. Zavezniška oblast je izročila 630 milijonov lir za obnovo domov. V 29 vaseh nameravajo obnoviti 1481 hiš. V KOMNU dela 300 delavcev 60 hiš; Porušenih je 184 hiš. V RIHENTERKU grade 60 hiš. Porušenih je bilo tam 149 popolnoma, 22 pa delno. V cellem je 720 hiš že obnovljenih.

OBSOJEN UREDNIK "PRIMORSKEGA DNEVNIKA". Ta list, ki je komunističen, izhaja v Trstu. Objavil je ponovne napade na Amerikance in Angleže, pa je bil radi klevet postavljen pred sodišče, narkar je bil urednik Dušan Hreščak obsojen na 200.000 lir ali 6 mesecev zapora. List je objavil, da je bil neki komunist Čadež mučen od zavezniških oblasti, kar se je pa izkazalo kot izmišljotina.

SLOVENSKE ŠOLSKE KNJIGE. Na Primorskem je izdala oblast: "Prvi koraki" (abecednik), "Računica", "Slovensko berilo", "Učim se angleško sam" in "Zgodovina Slovenskega Slovstva".

DR. DRAGOLJUB JOVANOVIĆ je bil, že v Jugoslaviji zelo odločen političen mož, vodja srbske kmetijske stranke, v stalnem boju proti diktaturi kralja Aleksandra. Bil je izvoljen tudi v sedanjo jugoslovansko narodno skupščino, kjer se je zameril ob priliki, ko je izjavil v parlamentu: "Sedaj smo sprejeli ločitev Cerkve od države. Sedaj je treba da preidemo se na ločitev komunistične stranke od države". Tedaj že so ga ožigosali kot "izdajalca". Pri debati o združnem zakonu je prišlo do preloma, ker je Jovanović odločno nastopil proti uvajanju "kolhozov" ki se imenujejo "kmečke delovne zadruge". Nato je bil izključen iz parlamenta. V svojem zagovoru je povedal nekaj prav ostrih na račun vladnega dela s stvarno kritiko in z zgledi. Pozneje je bil odstavljen tudi kot univerzitetni profesor.

DR. LOVRO POŽAR, večletni ravnatelj ženskega liceja v Ljubljani je umrl v Juliju star 80 let. Doma je bil iz Moravč.

SV. MIHEL NA KRASU (Komen) 29. avg. je bil vržen v prepad Eduard Devetak, star 23 let, zaposlen v upravi Zavezniške Vojne Uprave v Komnu. Izstopil je na postaji v Rubijah na potu domov iz Gorice. 5. sept. so našli njegovo truplo v prepadu ne daleč od ceste. Bil je zaveden Slovenec toda ni se strinjal z OF in je zato padel. Strašno je s tem prizadeta njegova mati, ki je v teku zadnjih let zgubila že 4 sinove.

ŠTURJE PRI AJDOVŠČINI. 1 sept. je bil razglašen v cerkvi odlok partizanske komande, da sta Marijina družba in Trejti red razpuščena.

EMILIO GRAZIOLI PRED SODNIKI. Ta italijanski rabelj je začel svojo karijero kot tržaški natak. Oženil se je s Slovenko iz Sežane in ker je znal nekaj slovensko, je postal v fašističnih rokah orožje najokrutnejšega nasilja proti Slovencem. Kriv je nešteti požigov, masnih pokoljev in umorov. Bil je dosleden fašist in besen sovražnik vsega slovenskega. Zlom ga je zalotil v Turinu, kjer je hotel v zadnji stiski priti do denarja neke banke in pobegniti v Švico.

GROPADA PRI TRSTU. V 60 m globokem prepadu so našli v avgustu 5 trupel, od katerih so mogli ugotoviti samo za dva, kdo sta. Eden je zginil 12. maja 1945. Oba sta iz Trsta.

MIKUŽ JE PODUČIL SLOVENSKE UČITELJE. S privolenjem zavezniške oblasti je šlo 50 učiteljev iz zone A na tečaj v Slovenijo. Zadnji dan jim je govoril tudi Mikuz, ki je podal glavne razvojne določbe komunizma: "So tri stopnje komunizma. Prva je revolucija, ki je v Jugoslaviji že izvedena. Druga je kompletna čistka vseh nekomunistov in takrat teče kri v potokih. Tretja stopnja bo pa tretja svetovna vojna v kateri se bo Rusija borila proti nekomunističnim deželam.

SLOVENSKE ŠOLE V ZONI A so bile odprte 14. oktobra. V celi zoni je sedaj 500 italijanskih in 200 slovenskih šol. V prošlem letu je obiskovalo te šole 15.000 slovenskih in 30.000 italijanskih otrok.

TRGOVSKO POGODBO je sklenila Jugoslavija z NIZOZEMSKO, kamor bo izvažala les, tamin, razne rude, hmelj, vino in sadje. Od tam pa bo uvažala barve, svilo, elektrotehnične izdelke, stroje, kemikalije in zdravila. Enako pogodbo je sklenila tudi s ŠVICO, od koder bodo dobivali tudi plemensko živino. Cene bodo po kurzu 100 Din za 8.60 švic. frankov.

SADJE V TUJINO je šlo iz Maribora na Češko 35 vagonov v avgustu, kot prva pošiljka.

CENA PŠENICI, oblastno postavljena je 100 kg — 440 Din.

RJAVI HROŠČ (keber) je napravil letos v kamniškem okraju zelo veliko škodo.

PLANINSKE KOČE obnavljajo. Obnovljena je že Češka kočica pod Grintovcem. V Triglavskem pogorju so bile vničene vse kočice razen dveh.

MARIBORSKI MUZEJ je utrpel zelo veliko škodo. Okupator je vničil premnogo slovenskih knjig, drugo pa je odpeljal v Gradec. Sedaj so od tam pripeljali 17 kamijonov odpeljanega blaga.

ŠKOFJELOŠKI MUZEJ, ki je bil preje v mestni hiši, je sedaj nameščen v puštalskem gradu. Med vojno so bili muzejski predmeti v kapucinskem samostanu, kateri so jih rešili propada. Muzej hrani zelo mnogo predmetov, ki igrajo vlogo v Tavčarjevih povestih.

JURČIČEV SOSEDOV SIN je izšel v Rimu v italijanskem prevodu, katerega je oskrbel Damiani, profesor slovenskih jezikov na rimski univerzi.

TITOVGRAD. Črnogorsko mesto Podgorica je zaprosilo maršala Tita da sme spremeniti svoje ime v Titovgrad, kar je bilo sprejeto.

RUDNIK ZABUKOVICA PRI ŽALCU. 12. avgusta je eksplodiral plin in je bilo mrtvih 14 rudarjev, 9 pa ranjenih.

MIRNA PEČ. Iz Hrastarjeve družine v Stari gori, občina Mirna peč na Dolenjskem, so bili trije fantje pri partizanih in so se koncem vojske srečno vrnili domov. 20. julija t. l. pa so se s svojim očetom doma nekaj sprli in ga v prepiru — ubili, Morivci svojega očeta so potem ubili še brata, ki ni bil v hosti.

UREDBA GLEDE PRAŠIČEV. Ljubljanski uradni list 17/8 objavlja odredbo, po kateri je dolžan kmet ki ima 4 ha zemlje, oddati državi prašiča 120 kg težkega. Za vsakih nadaljnjih 4 ha pa zopet enega. Tisti ki ima manj, te obveznosti nima. Odkupna cena je odrejena na 21 Din za kg.

TRI DRŽAVNA PODJETJA. "Kolonijale" ima na skrbi vse špecerijsko in kolonijalno blago ter delikatese. "Utensilia" se omeji na tekstilne produkte in kar je je s to industrijo v direktni zvezi. "Belsad" pa bo imel na skrbi vnovčenje sadja tako za prodajo kakor za predelavo. VINSKE CENE. Za dolenjska vina je določena cena možtu 10—12 Din, za štajerska 10—15 din liter.

TURJAK. Kmečki kolhoz je ustanovilo 21 kmetov v vasi Zapotok, ki so se združili v skupno "zadrugo". Ta vas je bila po poročilu Slovenskega poročevalca ves čas navdušeno partizanska.

OBSOJENI DUHOVNIKI. Koroški narodni borec dr. ARNEJC, župnik v šent Jakobu v Ljubljani je obsojen na 5 let ječe, ker je naročal ljudem naj molijo za škofa Rožmana. Kanonik dr. POGAČNIK, urednik Mladike, je dobil 9 let, ker je v ljubljanski stolnici pridigal proti komunizmu. Lazarist JAKOB ŽAGAR se je vrnil iz nemškega izgnanstva v Dachau, prepričan, da se mu ni bati ničesar. Pa se je nekdo domislil na njegove šmarnice spisane pred leti, kjer je svaril pred komunizmom. Dobil je 5 let. JOŽEF OVEN, beneficijal v šent Vidu pri Stični je dobil 6 let, ker je bil preveč delaven v ljudskih organizacijah. Nekaj jih je še v preiskovalnem zaporu.

V DESKLAH V SOŠKI DOLINI so 22. septembra zvečer "neznanci" iz cone B hoteli ugrabiti 27 letnega Alberta Bitežnika iz Ravni nad Grgarjem. Ker se je fant upiral, so ga na mestu ustrelili.

AMARO
MONTE CUDINE
AZAFRAN
MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA.

V MARIBORU ZAČETEK PROCESA PROTI
GENERALNEMU VIKARJU JERIČU

V Mariboru se je 11. okt. pričel proces
proti generalnemu Vikarju za Prekmurje
JERIČU in ostalim obtožencem, ki jih dol-
že "zločinov proti ljudstvu in drugih zlo-
činov." Sodišče skuša dokazati, da je ob-
toženi Jerič dobival navodila za delova-
nje proti sedanjemu režimu iz inozem-
stva. Javni tožilec je zahteval najtežjo ka-
zen za vikarja Jeriča in ostale obtožence.

PREDVOLILNA ZBOROVANJA V PTUJ-
SKEM OKRAJU. "Slov. poročevalec" z
dne 5. oktobra poroča, da so v ptujskem
okraju vsak dan zborovanja, na katerih
ljudje razpravljajo o pomenu volitev. Med
drugimi govorniki je nastopil tudi gene-
rallajtnant Dušan Kveder. Na teh pred-
volilnih zborovanjih so izbrali za kandi-
date "najboljše aktiviste" okraj: med
drugimi dr. Potrča, člana okrožnega od-
bora Maribor, publicista Bratka Ivana in
Simončič Franca. Ljubljanski dnevnik tu-
di poroča, da so ljudje na zborovanjih
obravnali tudi zadnje pastirsko pismo
in "obsojali protiljudsko satlišče neka-
terih duhovnikov". Na Dravskem polju so
postavili za kandidata pisatelja Ingoliča.
V prevalskem okraju so med drugim do-
ločili za kandidata Sekirnika in Metoda
Gričarja. Iz poročila sledi, da je na delu
tudi protiakcija.

V DOLU, NA DRŽAVNI CESTI, ki pe-
lje nekoliko niz Opatjega sela iz Gori-
ce proti Trstu, je zavezniška vojaška po-
licija našla v noči na ponedeljek 23.
septembra truplo mesarja Karla Mozeti-
ča iz Doberdoba. Mož je bil ustreljen v
tilnik.

DUHOVNIK KALAC s Pregare v Istri, ki
so ga odpeljali partizani, češ, da govori
proti njim, je bil od partizanskega so-
dišča v Kopru obsojen na 22 mesecev
prisilnega dela.

BEG ITALIJANSKIH DUHOVNIKOV V
TRST. V septembru so bili pregnani iz
dekanata Buje v Istri vsi duhovniki. Gre

Načrti za stavbe Firma
VITO GABRIELČIČ
Tehnični Konstruktor
Obras y Cloacas

Baigorria 4825 U. T. 50-3985

"CASA JUSTO"

MARMOLERIA
Construcción de Monumentos
en los Cementerios
PLACAS DE BRONCE
JUSTIN MARUSIC
Garmendia 4947 U. T. 59-4318
La Paternal

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

tu za duhovnike italijanske narodnosti in
iz ozemlja, ki naj bi po pariški konfe-
renci prišlo pred novo državo Trst.

SLOVENSKI KNJIŽNI TRG. Na Sloven-
skem so sedaj sledeče knjižne založbe:
Slovenski knjižni zavod OF (izdal 58 del),
Državna založba Slovenije (izdala 14 del),
Cankarjeva družba (izdala 22 del); Mla-
dinska knjiga (izdala 29 del), Tiskarna
družbe sv. Mohorja (izdala 19 del), Druž-
ba sv. Mohorja (izdala 6 del). Od tega je
15 slovenskih klasikov, 9 tujih, raznih av-

"DUHOVNO
ŽIVLJENJE"

"LA VIDA ESPIRITUAL"
Pasco 481, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6884

Buenos Aires

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la
Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — U. T. 45-3503 — Buenos Aires

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!

Kadar imate opravka v Buenos
Aires, se ustavite v

HOTELU

"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro
postreženi.

CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVI

VSA STAVBENA DELA

Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

Stavbe - načrti - proračuni - firma

FRANC KLAINŠEK

je preselil pisarno in sedaj ura-
duje v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v

Asunción 4602 — U. T. 50-0724

torjev 22, čistih komunističnih avtorjev
pa je — 102.

RAZSTAVA UNRRA V LJUBLJANI. 10.
avgusta so otvorili v Ljubljani razstavo
UNRRA v izložbah trgovine Na-Ma (na-
rodni magazin), to je v prostorih nekda-
nje Majerjeve trgovine. Na velikih ta-
blah je popisano, kaj in koliko je UNRRA
dala za Jugoslavijo.